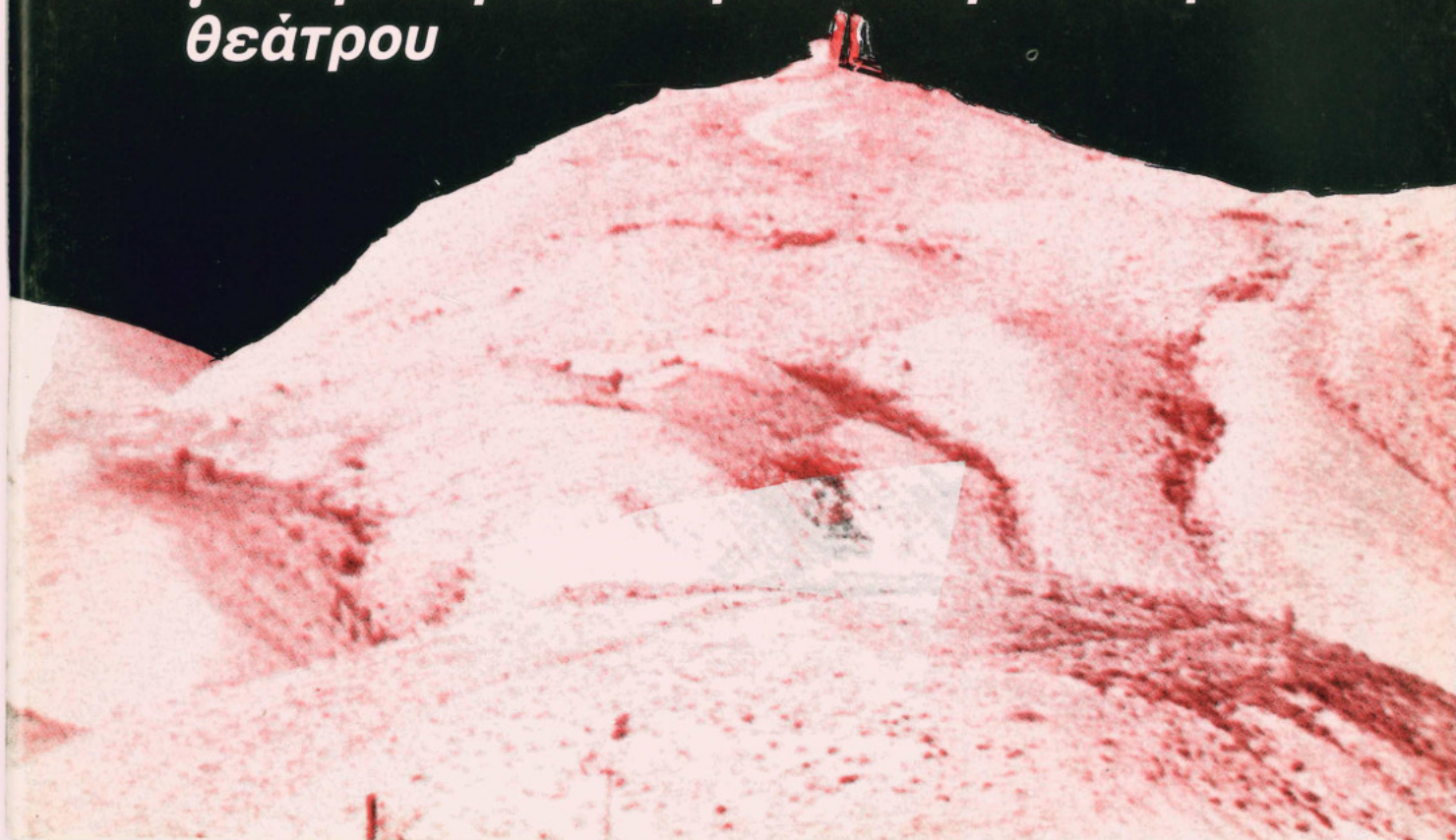

ΕΝΤΟΣ **ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ**

τεύχος 24
Ιούλης 1987
τιμή τεύχους: £1.00

- **πραξικόπημα: το αποκορύφωμα και το τέλος μιας παραδοσιακής πολιτικής πρακτικής**
- **η τραγική πορεία της πεθυμίας**
- **κριτική ανάλυση μιας δικαστικής απόφασης**
- **για την παράσταση του τουρκοκυπριακού θεάτρου**

Ανανεώστε τη συνδρομή σας!

Δελτίο Συνδρομής

ΕΤΙΟΣ
ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Όνομα

Διεύθυνση

Τηλέφωνο

• Η συνδρομή μου αρχίζει από το τεύχος αρ. _____

• Υπογραφή συνδρομητή: _____

• Τιμή εσωτερικού: 12 τεύχη £10.00

Μετά από 2 τόσα χρόνια θλιβερών, ως τελείως απαισιόδοξων εκδοτικών σημειωμάτων, έφτασε κι η στιγμή για μια νότα αισιοδοξίας. Παράδοξο σε πρώτη άποψη γεγονός, αν σκεφτεί κανείς ότι βρισκόμαστε σε μια περίοδο έξαρσης του φτωχού στερεότυπου πολιτικού λόγου που χαρακτηρίζει τις προεκλογικές μας περιόδους από τη μια και τους μαύρους Ιούλιους από την άλλη. Η σύμπτωση μάλιστα των δύο θα αποκορυφώσει σίγουρα την ανία του μέλλοντα ιστορικού, που θα προσπαθήσει να βρει τη σχέση ανάμεσα στη πολιτική διαμάχη και την πορεία των γεγονότων.

Πίσω όμως από τα κατα κόρον μεταδιδόμενα «σημαντικά» των μέσων μαζικής επικοινωνίας της πολιτικής και της παραπολιτικής (διαγωνισμός της Γιουροβίζιον, μπάσκετμπολ, το φεστιβάλ της «προσφυγοπούλλας»), υπάρχουν κι' αυτά που «ξεχνιούνται» πριν τελειώσουν. Κι' αυτήν την περίοδο είναι πολλά. Είναι η μαχητικότητα των εργατών ένδυσης και η εμφανής τάση αυτονομησης που έδειξαν ως προς τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Είναι η μικρή εξέγερση των μαθητών της Λευκωσίας που τρόμαξε αστυνομικούς και γυμνασιάρχες. (Η γνωστή πια ως εξέγερση των αυγών). Είναι η έντονη αντίσταση της Τουρκοκυπριακής αριστεράς στο «νόμο» «περί ανταλλαγής εργατικού δυναμικού», είναι το ηλεκτροφόρο μήνυμα του κοινού που παρακολούθησε την παράσταση του Τουρκοκυπριακού δημοτικού θεάτρου, είναι η πορεία της κίνησης «οι γυναίκες επι-στρέφουν».

Πίσω από τη στιλπνή βιτρίνα, οι κοινωνικές διεργασίες ακολουθούν το υπόγειο νήμα που τις συγκεντρώνει και οδηγεί στη δυναμική τους έκφραση. Αυτό που αποσπασματικά και φαινομενικά ασύνδετα, διαπερνά τα πιο πάνω γεγονότα. Κάτω από το τσιμέντο, η ελπίδα.

η τραγική πορεία της πεθυμίας

Με λευκές σιμαίες, σχεδόν σιωπηλά εκτός από το «ποχόμαστε ειρηνικά...» η μικρή γυναικεία πορεία 200 περίπου άτομα, πορεύτηκε καταμερίς του κίτρινου κατάξερου κάμπου στ' αρχινόμα της Μεσαρκής προς τον κατεχόμενο Άρωνα. Η μικρή πολύχρωμη κλωστή της πορείας κινήθηκε γρήγορα και αποφασιστικά, με μια σειρά αντιθετικών ελιγμών, προς τη γραμμή, που η μορφολογία του τοπίου αρνείται πεισματικά να καταγράψει. Δίχως αμφιβολία, αν ήταν μεγαλύτερη σε όγκο, θα την περνούσε, όπως πέρασε το τελευταίο σύνορο του υπερραλισμού. Γιατί όχι άλλωστε, υπάρχει καλύτερη πρόταση; Όπως σημειώνεται στην ανακοίνωση της κίνησης «Οι Γυναίκες Επιστρέφουν»: «Ίσως και να μην είναι τυχαίο, ότι 13 χρόνια ο Κυπριακός λαός δεν κατάφερε να κάνει κάτι που να δείχνει την απελπισία του για το συνεχιζόμενο αδιέξοδο». Ήταν μια πορεία απελπισίας λοιπόν, με απόλυτη συνείδηση του χαρακτήρα της.

Η πορεία θεωρήθηκε ανεύθινη πράξη από την κυβέρνηση και το σύνολο οριστικά των κομμάτων, που την μπούκοτταν ουσιαστικά, άσχετο αν την πρόβαλαν αρκετά εκ των υστέρων σαν πράξη ηρωική ή χρήσιμη τουλάχιστον. Οι λαοί που προβλήθηκαν ενάντια στη πραγματοποίηση της πορείας (μ' αυτούς θ' ασχοληθώ πιο κάτω), δεν υλοποιήθηκαν μιας και η πορεία δεν κατάφερε να μπει στα τούρκα. Αυτό ακριβώς το γεγονός επέτρεψε και την επαναστροφή της συμπεριφοράς των μέσων μαζικής επικοινωνίας.

Για ποιάς λόγους λοιπόν η πορεία θεωρήθηκε ανεύθινη. Προβλήθηκαν τρεις λόγοι:

α) Ότι θα ερχόταν αντιμέτωπη με μια άλλη πορεία Τουρκοκυπρίων γυναικών της δεξιάς που θα κουβαλούσαν φωτογραφίες νεκρών και αγνοουμένων. (Η πορεία διοργανώθηκε και έγινε την ίδια μέρα). Μια τέτοια συνάντηση θα έκανε ζημιά, απώθησε, γιατί η εικόνα που θα προβαλλόταν στα διεθνή μέσα μαζικής επικοινωνίας θα ήταν σε βάρος της Ελληνοκυπριακής πλευράς. Όντως θέση ότι το κυπριακό είναι ΜΟΝΟ πρόβλημα εισβολής και κατοχής θα κλονιζόταν. Ωστόσο υπάρχουν πιθανότητες οι δύο γυναικείες πορείες να μην συγκρούονταν αλλά αντίθετα να ταβρίζαν μέσα από μια γυναικεία αντίληψη-αντιμετώπιση των εγγενών αντιθέσεων στις ανδροκρατούμενες κοινωνίες.

β) Ότι η Τουρκοκυπριακή ηγεσία θα συνελάμβανε τις γυναίκες και θα τις οδηγούσε, υπό τα όπλα, πάλι των διεθνών ανταποκριτών σε χώρους όπου «δη-

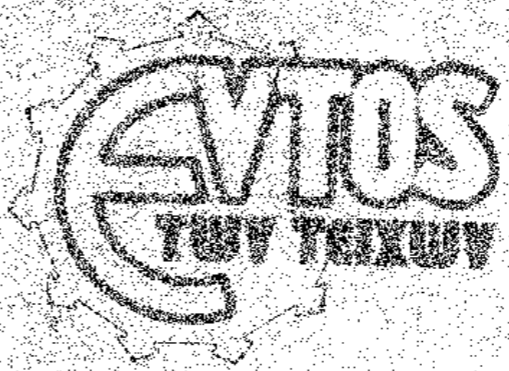
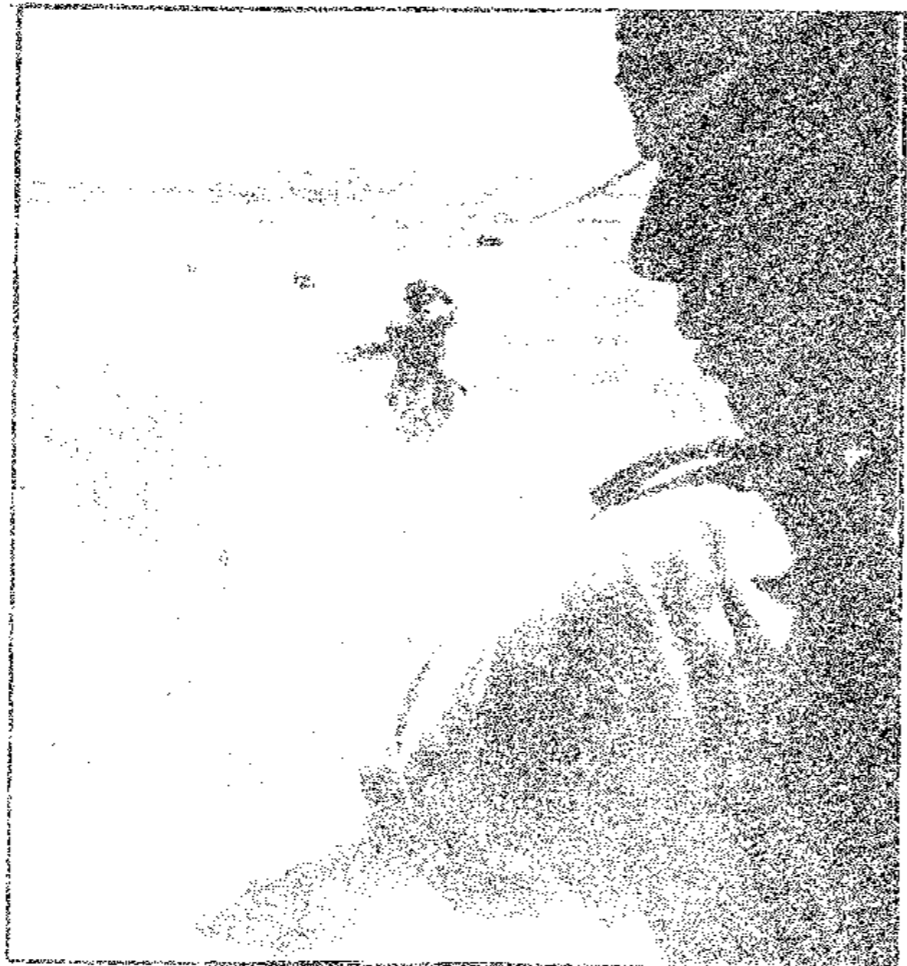
θεν» υπάρχουν αποδείξεις για εγκλήματα Ελληνοκυπρίων σε βάρος Τουρκοκυπρίων. Πρόκειται μάλλον για το Μουσείο Βαρβαρότητας και για την Αλόα. Το «δήθεν» είναι φυσικά περιπτώ και αυτό το γνωρίζουμε όλοι μας, πολύ καλά. Σ' ότι δε αφορά την διεθνή κοινή γνώμη επίσης δεν χρειάζεται να στρουθοκαμηλίζουμε. Η Τουρκική προπαγάνδα γνωρίζει πως να εκμεταλλευτεί και το κάνει: τα τεκμήρια που έχει στα χέρια της. Ο ομαδικός τάφος της Αλόα μόλις πέρασε στα διεθνή τηλεοπτικά δίκτυα όταν ανακαλύπταν το 1974. Επομένως η υπόσφιξη που έχουμε σ' ότι αφορά τον τεματισμό της κατοχής δεν εξαστάει από αυτά τα πράγματα, κι άλλωστε η άλλη πλευρά έχει κι' αυτή τα δικά της «τρανά κατορθώματα» που γνωρίζουμε. Πιο εύκολο επομένως ότι και σ' αυτή την περίπτωση το αντικατοχικό μήνυμα θα περνούσε.

γ) Τέλος, οι πολέμιοι της πορείας πρόβαλαν τον φόβο ότι ο Ντενκτάς θα κρατούσε τις γυναίκες για αρκετό καιρό προκαλώντας μια κρίση διαρκείας. Κατανόω ότι αυτή η κρίση θα έβλαπτε την τουριστική βιομηχανία. Όμως πολιτικά

πιστεύω ότι θα αφέλυσε την Κύπρο και θα ήταν μάλλον ένας πολύ λαθεμένος χειρισμός από την πλευρά του Ντενκτάς. Μάλλον το «κυπριακό» θα έβγαίνε από το μινερίο. Από την άλλη το προεκλογικό παιχνίδι θα γινόταν ίσως λιγότερο γελοίο.

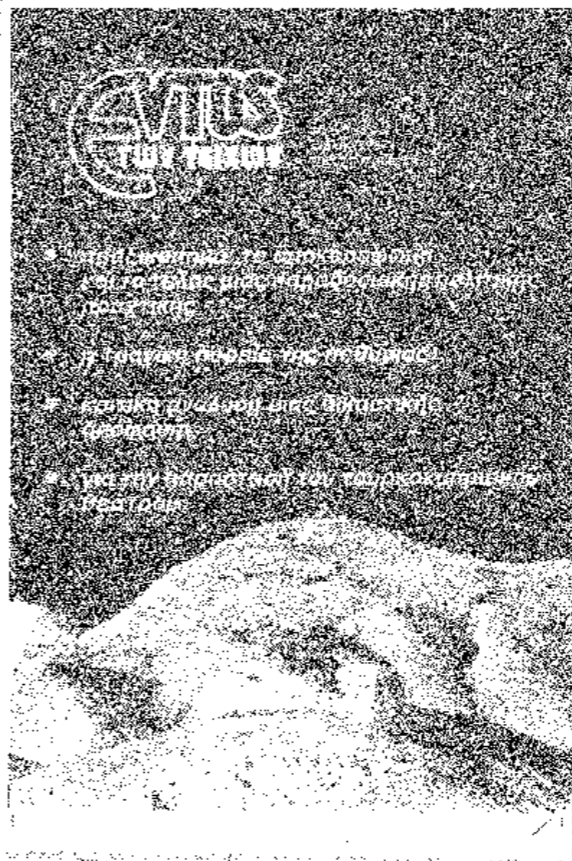
Πρέπει τέλος να σημειωθεί το γεγονός ότι στη πορεία συμμετείχαν γυναίκες απ' όλα τα κόμματα γεγονός που δείχνει μια αμφισβήτηση στη βάση όλου του πολιτικού φάσματος. Αν δέ, συσχετιστεί η πορεία με άλλα γεγονότα της περιόδου (όπως η «η τυχαία εξέγερση» των μαθητών, η δυναμική στάση των εργατών ένδυσης στη πρόσφατη απεργία, η σθεναρή αντίσταση της Τουρκοκυπριακής αριστεράς στο «νόμο περι ανταλλαγής εργατικού δυναμικού» και η αγωνιστική υποδοχή που επεφύλαξε το κοινό στο Τουρκοκυπριακό Δημοτικό Θέατρο Λευκωσίας) οδηγούμαστε στη σκέψη ότι μπορεί να μπαίνουμε σε μια «εξεγερτική» περίοδο, θριμψισμένη όμως στους διάφορους τομείς την κοινωνίας και μάλλον με αντιφατικούς πολιτικούς στόχους. ■

κ.α.

τεύχος 24
Ιούλης 1987
τιμή τεύχους: £1.00

- Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή
- Υπεύθυνος για το νόμο: Κωστής Αχιωτίης
- Για τα υπογραμμένα κείμενα ευθύνονται οι συγγραφείς τους

φωτ. εξωφύλλου: Κ. Ευθυμίου

Το μηνιαίο περιοδικό της Γαλάς Λευκωσίας.
Διεύθυνση: Μίνωας 68 Γαλάς Λευκωσία
Τηλ. 431276

περιεχομενα

• Εκδοτικό	1
• Η τραγική πορεία της πεθυμίας: Κωστής Αχιωτίης	2
• Στο ποδι	4
• Λίγα περί κατοχής κι όχι μόνον: Κωστής Αχιωτίης	7
• Η παραπαισαχ του τουρκοκυπριακού δημοτικού θεατρού: Δρ. Κυριακού Τσιμιλλή	8
• Οι δυο κοινοτητες μπορούν στο μελλον θ να συμβιωσουν καλυτερα απο το παρελθον: μια συνέντευξη του Ιχσαν Αλή στο Π. Χρυσανθου	
• Για το φεστίβαλ του ΚΕΓΥΣ: Καίτη Οικονομίδου • Πραξικόπημα: το αποκορύφωμα και το τέλος μιας παραδοσιακής πολιτικής πρακτικής: Γιόργου Νικολάου Αιλλάκα	11
• «Απο τους μισα στους εξω μ' αγαπη»: Κριτική Αναλυση μιας αποφασής του δικαστή Χριστου Αρτεμιδη: Αντωνη Κονταμενωτη	12
• Η σφοδρη απειλη	35
• Το χρωμα του γαλαζιου μακινθου: Χρηστου Χατζηησαλα	36
• «Το φεμινισμ απο το νεο θεατρικο εργο του Κυριακου Ευθυμιου	33
• Επιστρωφη στη Μεσημβρια, Β: μια παρουσιαση της τελευταίας ποιητικής συλλογής του Μεσημβρινου απο τον δαδ Βασίλη Παπαγεωργίου	40
• Τερμα στο κυνηγι: Ανδρεα Σταυρινου	41

της ντροπής

Το πραξικόπημα. Φέρεται σαν γεγονός, δίχως πριν και δίχως μετά. Και σ' αυτή την περίπτωση ουσία του γεγονότος πνίγηκε στα πολλά λόγια. Το θυμωμένο προξοδρέμιο του 75-76, ακόμα και το δυναμικό κάλεσμα της προσβείας του «ενός εχθρού» και η ειπέλευση του αντιπροσώπου του, βοήθησαν να απομονωθεί το πραξικόπημα, σαν ξένο σώμα σαν μια κύστη που αφαιρείται με απλή χειρουργική. Το πραξικόπημα λέγεται δεν ήταν μια ενδογενής έκφραση της Κυπριακής κοινωνίας. Δεν ήταν φυσική ούτε της ελληνικής. Ένας πολιτικός ξοφάλα και καλή μαζί τους: «Αυτοί δεν ήταν Έλληνες». Πως μπορούν και οι πραξικοπηματίες να είναι Έλληνες και να είναι ταυτόχρονα Έλληνες ο πατριώτης αυτός. Ενώ λοιπόν ο λαός απευθυνόταν με ψηφίσματα στα Ηνωμένα Έθνη και καταφερόταν εναντίον του ιμπεριαλισμού (έναν είναι ο εχθρός, ο ιμπεριαλισμός), οι πληγές του πραξικοπήματος μπαλάνωνταν στα γρήγορα έβρι που δεν το βρίσκεις πουθενά. Ψάξαμε σε βιβλιοθήκες, στα αρχεία του Γραφείου Δημοσίων Πληροφοριών και αλλού. Οι εφημερίδες του πραξικοπήματος είναι χαμένες. Το ποιος τις σκόωσε είναι ευνόητο. Το ποιος όμως δεν τις ξανάβαλε στη θέση τους με οποιοδήποτε κόστος ενοχοποιεί όλη τη «μεταπολίτευση» κι όλες τις βουλές συν γυναιξί και τέκνοις. Είναι ντροπή για όλους μας. Όπως φυσικά και ο κ. Παρισινός. Όπως και ο κάθε πραξικοπηματίας, το κάθε μέλος της ΕΟΚΑ β, το κάθε μέλος της αχταρμερης κυβέρνησης που όχι μόνον περιφέρεται στη ζωή μας αλλά ηγεμονεύει κι αντιπροσωπεύει οργανισμούς και συνδέσμους, είναι οικονομικός ή λογοτεχνικός ή πολιτικός παράγοντας. Ντροπή όχι φυσικά γι' αυτόν αλλά για την κυπριακή κοινωνία που τον δέχεται σ' αυτόν τον ρόλο.

Διαρωτάμαι αν στο φάκελλο της Κύπρου της Ελληνικής βουλής υπάρχουν οι εφημερίδες του πραξικοπήματος. Κ.Α.

ο φακέλλος «Κύπρου» στην Αθήνα

Η ΚΥΠΡΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΖΗΤΗ ΚΕΘΝΟΦΡΟΥΡΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΥΓΕΝ Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ Ο ΛΑΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΝΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΗΤΑΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ Ο ΛΑΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΝΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΗΤΑΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ Ο ΛΑΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΝΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΗΤΑΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Το πραξικόπημα έγινε στη Κύπρο, όπως ο κάθε ένας μπορεί να θυμηθεί καλά και με κάποιες δυσκολίες. Όπως επίσης ο κάθε ένας μπορεί να ξέρει η δομή της κυπριακής(ς) εθνοπροσβείας(ς) ήταν(ι) τέτοια που αποκλειστικά τα πραξικοπήματα αποτελούσε επιμέραση του ελληνικού κράτους. Απολογημένοι λοιπόν τα ελληνικά κράτη σφραγισμένα φακέλλο της Κύπρου και τον ενοίξει. Είναι όμως για τους κυπριακούς ένδειξη ηρωϊσμού και απελευθέρωσης. Επειδή δεν θέρσαν ότι πρέπει να αναλογιστούν και κατά δεσφίση τους το φάκελλο της Κύπρου. Είναι κι αυτή συνεχιστική ίδιος ιστορία. Τη συνάποψηση του εαυτού μας και της υπαγωγής μας υπό ρόλο του αμερικανικού (επείσ αφέρθηκε στην τουρκική βιομηχανία). Αθλιότητα με τον εκάθε μας καταλαγίζοντας τον σκεπή διακέλη. Φύσιν οι άλλοι, η ΑΜΕΛΟΣ. Το υφεί της ομορφιάς είναι πάνω απ' όλα υφεί της ομορφιάς. Κ.Α.

ο αριστοφάνης παρεμβαίνει στη κυπριακή κρίση

Είναι συνήθως αποδεχτό ότι η αντίθεση μεταξύ των δύο κοινοτήτων αποτέλεσε τη θεμελιώδη αιτία της χρόνιας κυπριακής κρίσης. Ωστόσο καλοκείμενα αποδίδεται η ευθύνη στη πολιτική που «διαίρει και βασίλευε» των Άγγλων. Ασφαλώς η Άγγλο-πενταρχία σ' αυτή τη διαίρεση. Όμως η αντίθεση είναι πολύ πιο βαθιά και είναι ασφαλιώς ευγενής στους δύο αντίθετους εθνικισμούς. Αν η ύπαρξη του ενός έθνους εξαρτιόταν μόνο από το άλλο ασφαλώς θα εξαφανιζόταν. Άλλωστε ποιος δεν πόνταρε σ' αυτή την αντίθεση; Οι μητροπολιτικές πατριδες, οι οιονδήποτε εθνικιστικές παρατάξεις; Ή μήπως οι αριστοφάνηδες πρόβαλαν άλλα εναπομεινά αληθινά; Στο βαθμό ωστόσο που διατηρήθηκε η μνήμη της διακοινοτικής συνύπαρξης, κι αναδεικνυρόθηκε μετά το '74 σαν έκφραση αντίστασης στον εθνικισμό και ιδιαίτερα στις ακρόειες του τόσας, επιτρέπεται να ελπίζουμε ότι μια υπαλλαχτική πολιτική, σε σχέση μ' όλες τις προηγούμενες, μπορεί να οικοδομηθεί. Το καθεστώς ήταν κινός και ο κατοχικός στρατός αποκάλυπτα (και η κυβέρνηση πιο καλυμμένα στήριξαν τη πολιτική τους στη παρεμπό-

διση της ελαφής μεταξύ των δύο κοινοτήτων, απομονώνοντας την στα ελεγχόμενα ανάμεσα κλίμακα. Μια ένδοξη της ομοειχτικής δυναμικής που εμπεριείχε στην επαφή των προσοφιστικών τάσεων των δύο κοινοτήτων, αποτέλεσε η παράσταση του Τουρκικού Δημοτικού Θεάτρου Λευκωσίας. Δεν φωνάζουμε να μπορούμε ο δημιουργός της «επιτήρησης» να υπομιαστεί για τόσο επιπληκτική χρησιμοση του έργου του. Όπως η παράσταση της «επιτήρησης» που είδαμε να είναι η καλύτερη παράσταση όλων των θεάσεων κι όλων των εποχών. Κι όχι διότι η σκηνοθεσία ή η ηθοποιία ήταν τόσο θαυμιαστή. Ήταν αρκετά καλή σ' αν και ανισο. Το θαυμαστό όμως ήταν ότι το δράμα παίζτηκε μαζί μ' όλο το κοινό (μ' ελάχιστες εξαιρέσεις), σε μια απόλυτη εξασφάλιση της απόστασης θεατή ηθοποιού και σε μια απόλυτη εξασφάλιση της απόστασης του αρχαίου έργου από το σύγχρονο κυπριακό δράμα. Ακόμα και οι αιτιυχείς και ταχτικοί «αρχαρισμοί» της και τα πατριωτικά στερεότυπα των λευκών καρτιτών - των σειοήνων και τα πεζουινικά κίτς ήταν τόσο κυπριακά ή ελληνικά ή τουρκικά και οικιωδητότα, τόσο λευκωσιότακα. Στη περίπτωση αυτή το αριστοφάνη μήνυμα, της ειρήνης, έπαιρνε το νόημα της συμβίωσης των κοινοτήτων μέσω από το βαθύ εκείνο αίσθημα συγκίνησης που

συνεπής την αίθουσα. Αίσθημα προζήμια κατά τη γνώμη μου πάνω στο οποίο μπορούμε κτιστεί ο αγώνας για τη συνένωση της χώρας και του κόσμου της. Το φρενιπόδη χειροκροτήματα που δεν έδωσαν να σταματήσουν — ο μόνος λόγος που ο κόσμος σταμάτησε να χειροκροτεί ήταν ότι ήταν βιολογικά αδύνατο να συνεχιστεί — καταδείχθηκαν το πιο πάνω αίσθημα. Όμως τουτόχρονα η ελληνική φωνή, ο κόσμος δεν θάναζε κανένα σύνθημα (ανώ η συγκίνηση και τα χειροκροτήματα δεν είχαν πολύ σχέση με ότι μπορούσε να προκαλέσει η δεσποτική παράσταση σαν τέτοια αλλά με τη πολιτική της σημασία) δείχνει και κάτι άλλο: ότι το αίσθημα αυτό δεν μπόρεσε να αρθρωθεί σε πολιτικό λόγο με συγκεκριμένους στόχους. Προσωπικά μου θυμίζει την προ του '74 περίοδο όπου έσπειπισα της αναδομητικής φοβουσάν να το δηλώσουμε (δεν σφρόκτατα μόνο για ιδεολογική τρομοκρατία αλλά και για συγκεκριμένη (στο σχολείο, στο αγρόπύ, στην εργοδοτήση) και κοινωδότηση κίτς από το πρόσωπο του εθικτού. Εκείνο το τρελό χειροκροτήματα (παρενθεσιακά αναφέρω πόσο συχνά ακούγεται ότι το κυπριακό κοινό είναι ψυχρό και δεν αντιδρά στις παραστάσεις) πρέπει να μεταφραστεί σε πολιτικό λόγο τόσο τρελό, και τόσο αποφασιστικό. Κ.Α.

δεν ξαναξεχνω

Το ξανάξανα. Ένα ο δημόσιος λόγος και τα μέσα μαζικής επικοινωνίας και μια σειρά σύνδεσμοι και παρασύνδεσμοι μιλούν για τη διατήρηση της μνήμης και της ιστορίας, αυτό που γύρω μας αναδιπλώνεται είναι μια τεράστια επιχείρηση λήθης. Το σύνθημα για τη λήθη δεν είναι «ξεχάστε». Είναι «θυμηθείτε» δοσμένο στη πιο τέλεια εκδοχή του αμερικάνικου μάκατιγκ. Η φιλοσοφία της υπόθεσης είναι απλή. Στρεφίζεται στην εντονη προέγηση μερικών στοιχείων αλήθειας (της «μισής» αλήθειας) ενώ τα υπόλοιπα σφηνώνονται στην ομίχλη του κουρασμένου από την καταπόνηση μυαλού. Από την καταπόνηση γενικά, αλλά και ειδή την καταπόνηση πολιτιστικών αγαθών «φθηνών» και «ακριβών», για όλα τα γούστα. Το ζητούμενο είναι η δημιουργία μιας νέας ισορροπίας η οποία να καθιερώνεται την σύνοψη εξέλιξη των δυο κομμουνιστών της Κύπρου σαν δυο σφισά κι' όχι σαν δυο μιά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού του γρήφου είναι η αντιπαποχική προπαγάνδα, των πιο «απορριπτικών». Κιότι είναι τα πάντα, δεν αφήνει χώρο για τίποτα άλλο. Ακόμα το ζήτημα σε υπόθεση «κρίση» κοντά στο Θεό και χωρίς να το θέλει κανείς, το παραληγίζει με τη χαμόνη Κωνσταντίνου ή τη χαμόνη Σιλβίου. Η καταχουμένη Κύπρος γίνεται ένα προς απελευθέρωση κομμάτι του Ελληνισμού όπως η Μικρασία, δηλαδή μια χαμόνη υπόθεση για μια συγκεκριμένη όμως ιδεολογική κρίση. Η «καθαρτή» εθνικιστική ιδεολογία προημά την καθαρότητα της, αλλά κοιτασσάει την κοινωνία μέσα από τη γνώση προκομισια μέθοδο. Κοιτώνται πάντα το αντίθετο, όπως η πρόξη της σιγνή και επαναλαμβανόμενη τη διαφύδα.

Η Κύπρος Διαμετακομιστικός Σταθμός Χημικών Όπλων προς το Ιράκ

Στα τέλη της 13ης Φεβρουαρίου Σ 1987 ξέσπασε εισηγητικό περιοδικού σε τακτική στήλη του περιοδικού αυτού μια φίλη της στήλης λέει τα εξής αποκαλυπτικά:

Μιλώντας σε στρατιωτικό αξιωματικό, το θέμα της συζήτησης περιστράφηκε γύρω από τα ταξίδια στη Μεσόγειο. Στη διάρκεια της συζήτησης αποκαλύφθηκε ότι ένας από τους ρόλους που επιλαμβάνονται τα αγγλικά στρατεύματα που σταθμεύουν στην Κύπρο, είναι η συνοδεία βρετανικών χημικών όπλων στη Μεσογειακή... κρουαζιέρα τους.

Τα χημικά φορτώνονται στη βάση της ΡΑΦ Base North (σ.α. πιθανόν στη περιοχή του North Yorkshire), με συνοδεία για την Κύπρο και μετά κόνουν μια μεγάλη περιόδια μέσω Δυτικής Γερμανίας, πίσω στην Κύπρο, μετά στην Ελλάδα ή τη Γιουγκοσλαβία, φτάνουν στη Σαουδική Αραβία, αφού

προηγουμένως έχουν επικρατεί και άλλα μέρη νοτιότερα.

Η Σαουδική Αραβία όμως δεν είναι ο τελικός προορισμός τους - μαντέψτε ποιος είναι - το Ιράκ.

Σύμφωνα με κάποιο καθηγητή της διπλωματίας που αδράσει στο Λονδίνο, «όλοι γνωρίζουν» ότι η Βρετανία στέλλει χημικά όπλα στο Ιράκ.

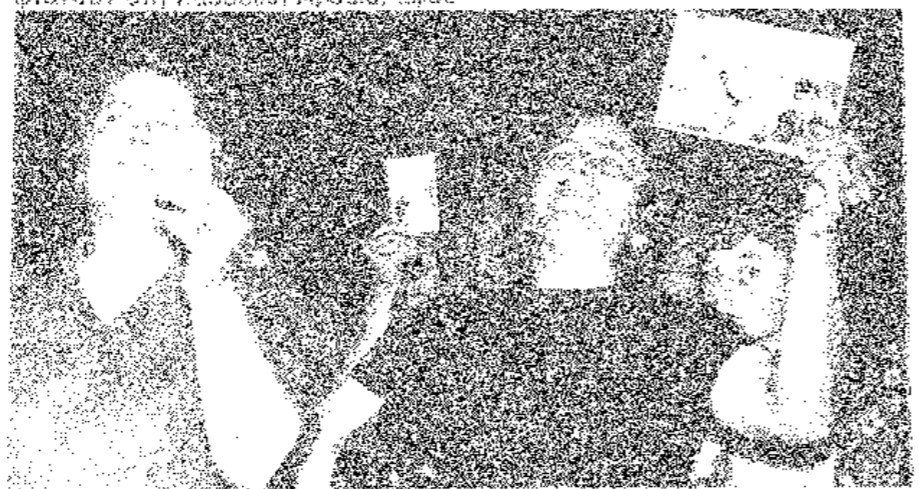
Τα πράγματα αυτά, δείχνουν, παράλο που η αγγλική κυβέρνηση προσπαθεί να αποκρύψει τον τελικό προορισμό αυτών των όπλων.

Ρευσ Νέως

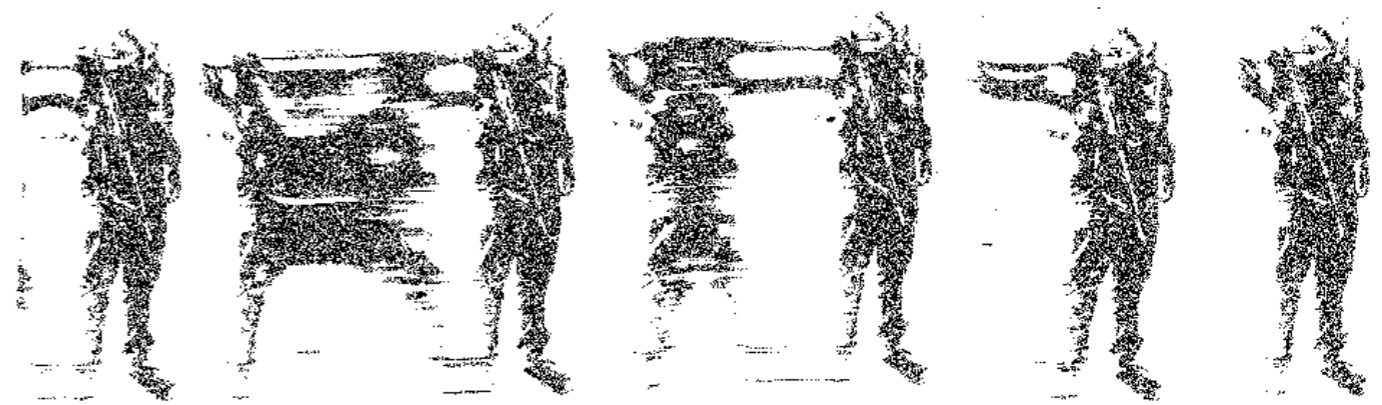
Κ.Α.

1. Για το λαθεμένο όπλο (Μ. επίσης το κείμενο του Βασίλη Ζήση «Αυθαγόρας όπλο». Το καρδί από τον Γεωργιά... Το καρδί για την Παρέο...» Αντί, τ.395, 19/12/1988, σ.3.

Επίσης σχετικά αποκαλύψεις έκανε η σφημερίδα των Δελών Κατεργιστών «Αρμυζάντερ Μιλάντες» και η γαλλική εφημερίδα «Λιμπέρσιόν».

κα

λίγα περι κατοχής κι' όχι μόνον

Κωστής Αχιωτίης

Τολμά ν' αρχίσει αυτό το άρθρο με την εξής υποθεση. Αν η διχοτόμηση διαρκέσει για ακόμα 20 χρόνια, η Κερύνεια του Τερχόμενου αύνα κινδυνεύει να γίνει κάτι σαν τη Σιμόνη. Αυτή η υπόθεση είμαι βέβαιος απασχολεί όλες τις κομμουνιστικές ηγεσίες και το συνειδητό μέρος των μηχανισμών που διαμορφώνουν τις ιδεολογίες. Διότι είναι αδύνατο να υπάρχει οποιαδήποτε ηγεσία η οποία να είναι σίγουρη ότι προτείνει μια μέθοδο επανένωσης της Κύπρου απολύτως εφικτή. Ετοιμάζει λοιπόν και την υπελλαχτική γραμμή των μετόπισθεν.

Η διχοτόμηση διαρκεί 13 χρόνια τώρα, παρά τον «αγώνα». Η υπόθεση παρακαθυστερεί. Γι' αυτό ο πολιτικός λόγος ενώ φαινομενικά επικεντρώνεται αποκλειστικά στο ζήτημα της κατοχής, ουσιαστικά με το πέρασμα του χρόνου στοχεύει στη διατήρηση ή και ενίσχυση των εσωτερικών ισορροπιών. (Της Ελληνοκυπριακής κοινότητας) Γίετυχαίνοι μ' αυτό το τρόπο πολλαπλούς στόχους.

(α) Δημιουργεί μια στατική εικόνα του ιστορικού γεγονότος της κατοχής, η οποία δεν γίνεται αντιληπτή σαν μια διαδικασία με «πριν» και «μετά». Αυτό εμποδίζει την αντιμετώπιση της διότι εμποδίζει την συνειδητοποίηση του συνόλου των μηχανισμών, των οποίων είναι σύμπτωμα.

(β) Διοχωρίζει την αντικατοχική δράση από την υπάλλητη κοινωνική δράση, έτσι που να δημιουργεί ένα στεγανό μεταξύ των δύο, και να απαγορεύει το πέρασμα από το ένα στο άλλο.

(γ) Αντιμετωπίζει τα εσωτερικά προβλήματα της κοινότητας χωρίς φαινομενικά ν' ασχολείται μ' αυτά. Ο προβληματισμός για το μέλλον επομένως κρύβεται πίσω από ένα διάλογο «κουφών» για το πως θα εκδιωχθεί ο εισβολέας, ενώ κύρια στοχεύει στη διατήρηση των εσωτερικών ισορροπιών. Αυτό το τελευταίο σημεία, αν το δούμε στην εξέλιξη του μέσα στο χρόνο στοχεύει στο να φτιάξει μια επαρκή πολιτική και ιδεολογική εξήγηση της καταστροφής τέτοια που να επηρεάσει τη διατήρηση της επαιρίας της άρχουσας τάξης, στα αναπομείναντα υπό την εξουσία της υποζύγια. Η ιστορία πλαστογραφείται τώρα μεθοδικά για να χάσει αύριο την ανατρεπτικότητα που συνοδεύει την γνώση της.

Φυσικά για να επιτευχθούν τα πιο πάνω έπρεπε πρώτα να καταλαγιάσει ο λαϊκός θυμός μετά το 1974. Το αγωνιστικό φρόνημα του λαού (για το οποίο χύνονται πολλά κροκοδείλια δάκρυα) έπρεπε να εξοφανιστεί. Έτσι πλέον φρόνημα, νισκ. οι πλατοίς αδειανές κι' οι πάντες επικαλούνται την έλλειψη του.

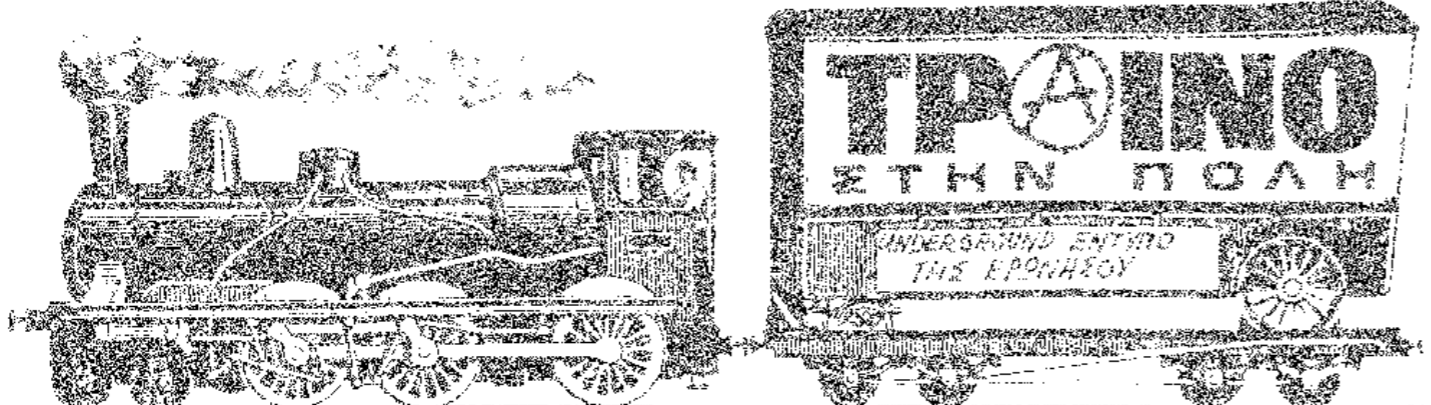
Το γνωστό μας οικονομικό θαύμα απευφρόγισε την ομολοποίηση της κατάστασης. Αν η Τουρκοκυπριακή άρχουσα τάξη βγήκε ιστορικά δικαιωμένη, επιτυγχάνοντας τους εθνικούς της στόχους η Ελληνοκυπριακή βγήκε μεν μ' ένα σειρά προβλήματα, αλλά οικονομικά κέρδισε. Η προσφυγοποίηση πρόσφερε φτηνά εργατικά χέρια η επαναδραστικοποίηση φτηνά κεφάλαια και η διάλυση του Μακαριακού καθεστώτος την απελευθέρωσε από τις υποχρεώσεις της αντιμπεριαλιστικής επίφασης. Το πρόβλημα της τώρα είναι να βρει τρόπο να διατηρήσει την πιστευτότητα του πολιτικού της λόγου, ο οποίος θα πρέπει να συνάδει με την «δόξαν των Ελλήνων», να απαντά στην επιθυμία των προσφύγων να επιστρέψουν στα σπίτια τους, που και μεν μειώνεται πάλιν όμως κινδυνεύει να τροφοδοτήσει επικίνδυνες μειονότητες και να λαμβάνει τον ύμη την πιθανή επεχτατική δράση της Τουρκίας ή τουλάχιστον την κακή της γειτονία.

Αυτό το τελευταίο στοιχείο και η αντιμετώπιση του διχάζει την άρχουσα τάξη στα δύο. Το ένα κομμάτι πιστεύει ότι μπορεί να διασφαλίσει την ύπαρξη του μέσα από μια διπλωματική λύση ομοσπονδίας ενώ το άλλο τείνει πλέον να μην πιστεύει σε οποιαδήποτε συμφέρονα λύση γι' αυτό και τείνει να βολέυεται στο ρόλο του δορυφόρου του Ελληνικού κράτους. Αυτό το τελευταίο έχει το πλέονεχτήμα ότι μπορεί να εμφανίζεται επιπλέον σαν ασυμβίβαστο και να χρησιμοποιεί την παραδοσιακή εθνικιστική έκφραση. Παρ' όλο ότι αυτό το τελευταίο κομμάτι ανοίγει ευκρινώς πλέον το δρόμο στη διπλή ένωση (σχέδιο Άτσεσον) εν τούτοις και το προηγούμενο κομμάτι δεν δίνει πειστική εναλλαχτική λύση. Η όλο και πιο ανοιχτή επικυριαξία του Ελληνικού κράτους γίνεται με την συμφωνία και του πρώτου κομματιού.

Η πραξικοπηματική επέμβαση της Ελλάδας και η πιο ανοιχτή επέμβαση — κατοχή της Τουρκίας του 1974 άνοιξαν ουσιαστικά την πληγή (ή το δρόμο για την εφαρμογή του σχεδίου Άτσεσον) και τώρα απλώς αναμένεται η συγκρότηση του ασθενούς για το κλείσιμο της. Ο ασθενής είναι φυσικά ο λαός, προς τον οποίο γίνονται σύντομες προσπάθειες οι οποίες τείνουν να του αποδείξουν ότι η μόνη ρεαλιστική προοπτική είναι αυτή. (Άσχετα αν ο ρεαλισμός της εθνικιστικής παράταξης μπορεί να εκφραστεί αγωνιστικά: τώρα ενόνοουμε αυτό το κομμάτι και «πάλαι με χρόνια με καιρούς» ενόνοουμε και το άλλο.

Θεωρώ επομένως ότι μπήκαμε ήδη στη πορεία της διπλής ένωσης κι' ότι τα συμπτώματα είναι πλέον εμφανή και δεν δικαιολογούμαστε να τα αγνοούμε. Εναλλαχτική λύση και δη κατανοητή από τις μάζες δεν υπάρχει. Τόχοιμε ξανοπεί το πραξικόπημα είναι το πιο σοβαρό χτύπημα που δέχτηκε ο Κυπριακός λαός σ' όλη του την ιστορία. Είναι εξαιρετικά δύσκολη η ανατροπή των συνεπειών του. Όσοι τους κρατούν ακόμα το πόδια τους θα πρέπει πιστεύω να ξεχωρίσουν τα συμπτώματα της αποδοχής της ήττας και να τα καταπολεμήσουν ένα-ένα. Το κλειδί της ανακάλυψης των συμπτωμάτων είναι η ερώτηση που έθεσα στην αρχή του κειμένου μου. Συμπτώματα είναι το εξής: η αδρανοποίηση του κόσμου και η υπαγωγή του Κυπριακού σε Ελληνοτουρκική διαφορά, η απερόρωση των κοινότητων από τις εθνικές μητροπόλεις η καταστροφή της έννοιας της διακοινωνικής συνύπαρξης. Τα λίγα αυτά χρόνια θα κρίνουν αν το ενιαίο πρόσωπο της Κύπρου (έστω και αντιθετικό) θα καταστραφεί εσάει.

ΥΓ: Δεν αναφέρθηκα στις «αριστερές», διότι έτσι κι' αλλιώς αυτές διαλέγουν την «κριτική» υποστήριξη των αστικών επιλογών.

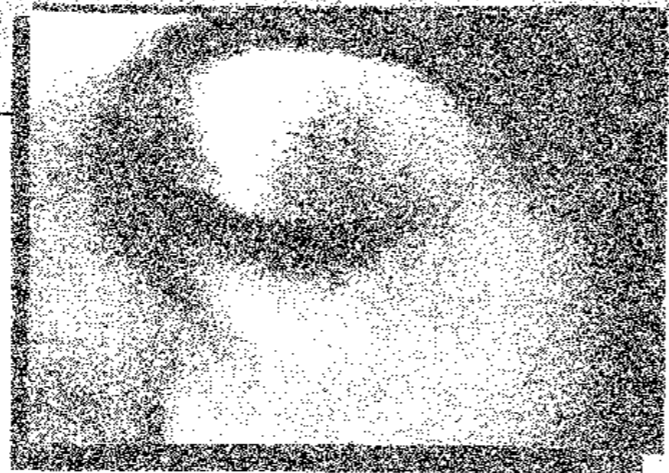
ΒΑΤΩΝΙ 16 - ΣΥΣΤΗΤΗΡΙΟ ΑΥΤΟΚΑΘΟΡΙΣΜΕΝΟ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΕΡΙΟΔΗ ΛΕΜΕΣΟΥ

Το ερωτηριακό αυτό έντυπο που έφτιασε στα χέρια μας καλεί κι' άλλας σ' ένα φρεσιβάλ «εναλλαχτικών» στη Λεμεσό για το Σεπτέμβρη.

Η παρασταση του τουρκοκυπριακού δημοτικού θεάτρου

Dr Κυριακός Τσιμάλης

Η παράσταση της «Ειρήνης» του Αριστοφάνη από το Τουρκοκυπριακό Δημοτικό Θέατρο στην ελεύθερη Λευκωσία υπηρέτησε καλλιτεχνικά, πολιτιστικά, καλλιπικά και συναισθηματικά τη ζωή της μαρτυρημένης πόλης το μήνα που πέρασε. Κοντάει τώρα πια να ξεχαστεί μια και ο Υπόψ εκπαιδευσης στα γήπεδα την υποχρέωσή του να το καλύψει ειδησεογραφικά (δεν ήταν λίγες οι εφημερίδες που αρκέστηκαν αλλά στην έτοιμη ανακοίνωση των οργανωτών, χωρίς κανένα παραπάνω σχόλιο). Δηλαδή την άλλη η «κοινωνία» στον καταχόμενο βάρβα ήταν ιδιαίτερα φειδωλή στη χορήγηση αδειών για μια μόνο παράσταση, ελπίζοντας ότι ήταν αρκετή για να της εξασφαλίσει τα οφέλη που η ίδια ανέμενε (δηλαδή την ίδια μέρα ο Ντεκράς απαγόρευσε τη συμμετοχή Τ/Κ γυναικών στο συνέδριο της ΠΟΓΥ).

Με τις σκέψεις να στρίφο-Μιγυρίζουν ακόμα στο μυαλό, με λιγότερη όμως τη συναισθηματική φόρτιση από τη ζεστή ατμόσφαιρα της παράστασης, θα σχολιάσουμε σύντομα το τι μένει από εκείνη την εμπειρία και πού θα θέλαμε νάσαν η συνέχεια...

Αρχικά η παρουσία του Τ/Κ Δημοτικού Θεάτρου δεν δημιουργεί οποιοδήποτε προηγούμενο αναγνώρισης μια και οι Δήμοι ήταν χαριστικοί με βάση και το Συμφωνικό Σύμφωνο -- άλλωστε είναι γνωστή η μακρόχρονη συνεργασία των Δήμων των δυο κομμουνιστών της πρωτεύουσας για το πολεοδομικό και το αποχετευτικό της σχέδιο.

Η επιλογή από τους Τ/Κ ενός έργου από το αρχαίο Ελληνικό δραματολόγιο είναι από μόνο του ένα πρώτο στοιχείο προσέγγισης, ιδιαίτερα με τις παραστάσεις στην καταχόμενη Λευκωσία, όπου το γεγονός πρέπει να έχει πολύ θετική επίδραση στο κοινό. Το πιο σημαντικό όμως είναι το ίδιο το έργο «Ειρήνη», που μέσα από τη συγκεκριμένη ακηνική του παρουσίαση επιβεβαιώνει τη διαχρονικότητα και την καθολικότητα της επιθυμίας των ανθρώπων να ζήσουν ειρηνικά. Βασικό αντιπολεμικό το έργο, ζωντανή η παράσταση, σαφές το μήνυμά, για ταύτα και οι καλλιτέχνες στη σκηνή καθόλου δεν δυσκολεύονται να επικοινωνήσουν με τους θεατές, που βέβαια δεν ξέρουν λέξη τουρκικά!

Έννοια ταλαιπωρημένη, πολυσυζητημένη και ποθητή

α' ολόκληρο τον κόσμο η Ειρήνη, δύσκολα θα μπορούσε να εντοπιστεί, τοπικά ή χωρικά. Ουσιαστικά ποτέ και πουθενά δεν υπήρξε ειρήνη, αν βέβαια τη φάξουμε με το ευρύ και σωστό της περιεχόμενου, με πλήρη δηλαδή την εθνική, οικονομική και πολιτική ανεξαρτησία, με εξάλειψη κάθε μορφής κοινωνικής αδικίας και εκμετάλλευσης και χωρίς την καταπίεση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τόσο στο ατομικό επίπεδο όσο και στο επίπεδο ομάδων με βάση κριτήρια εθνικά, φυλετικά, θρησκευτικά ή ταξικά.

Κι είναι ταλαιπωρημένη έννοια η Ειρήνη και γι' άλλο ένα λόγο, ότι πολλοί θελημένα ή αθέλητα, τη συγχίζουν με μια ηρεμία επιφανειακή που επιπεριέχει και συγκαλύπτει και αναπόφευκτα δικαιώνει στοιχεία που καθόλου «ειρηνικά» δεν μπορούν να χαρακτηριστούν. Μέσα από το σύνθημα για Ειρήνη έχουμε την υποχρέωση να συγκεκριμενοποιούμε τους ιδιαίτερους στόχους όπως ιεραρχούνται στην κάθε περίπτωση.

Η θέα της κάννης του τανκ που προβάλλει μέσα από το ρημαγμένο (Κυπριακό) σπίτη στην παράσταση του Τ/Κ Θεάτρου είναι στραμμένη προς όλους μας, ηθοποιούς και θεατές. Μιλά από μόνη της — η εικόνα τόσο καθαρή και σαφής μια και είναι η φωτογραφία του καθημερινού σκηνικού μέσα στο σπείρο ζούμα. Κι αν τόχουμε δεχτεί στη βάση του ρεαλισμού, κι αν τό-

χουμε συνηθίσει ή κι αν ακόμα χειρότερα τόχουμε ξεχάσει, η κάννη στέκει εκεί υπερόπτική και η θέα της είναι ένα ξύπνημα και μια υπόμνηση πως πάντα παραμονεύει. Και κρατά την Ειρήνη στην Κύπρο (και αλλού) φυλακισμένη στο πηγάδι του Αριστοφάνεικού έργου...

Είναι (η θέλουμε να είναι) αισιόδοξο πως και οι συμπατριώτες μας Τ/Κ καλλιτέχνες αυτό το μήνυμα θέλουν να δώσουν με τη μορφή εκφρασης που επέλεξαν. Το τανκ αυτό είναι η εμπροσθοφυλακή μιας επίθεσης, που έγινε το 1974 και ακόμα δι-αρκεί ενάντια στην πατρίδα μας, που μόνο οι στρατηγοί της Άγκυρας χαρακτήρισαν «ειρηνική». Το πόσο «ειρηνική» ήταν ακόμα και για τους ίδιους τους Τ/Κ είναι κάτι που όλο και περισσότερο καταλαβαίνουν τελευταία οι Τ/Κ μάζες.

Είναι κατανοητό πως οι συμπατριώτες μας Τ/Κ στην άλλη μεριά της γραμμής Ατίλα καταπιέζονται και δεν έχουν ελευθερία έκφρασης. (Είναι τα ίδια δικαιώματα που καταπορούνται και στην ίδια την Τουρκία όπου οι προοδευτικοί Τούρκοι σέρνονται στα φασιστικά στρατοδικεία της Άγκυρας, της Πόλης και του Νταρηνικαίρ ή σκοτώνονται στα βουνά του Κουρδιστάν). Κατανοούμε τις δυσκολίες τους να τοποθετηθούν ανοιχτά ενάντια στην κατοχή. Για τούτο και οι λίγες έστω φωνές που ακούονται μας συγκινούν ιδιαίτερα και σίγουρα δημιουργούν κάποι-

ες προοπτικές. Όμως το γεγονός αυτό δεν μπορεί να αποτελέσει για μας άλλοθι, ώστε να σωπαίνουμε για να μη τους... δυσκολευόμαστε περισσότερο.

Μας αρκεί άραγε να μας πουν τώρα πως η κίνηση του τανκ δεν θα εκμυστροκρατήσει πάλι; Είναι αυτό όλο-όλο η Ειρήνη για την Κύπρο; Και το στρατόπλεγμα του χωρι-σμού και η στέρηση των στοιχειωδών δικαιωμάτων των Κυπρίων που η παρουσία του εκφράζει. Θα αρκαστούμε στις πολιτιστικές και άλλες «ανταλλαγές»; Για να «σπάμε» το στρατόπλεγμα με την άδεια αυτών που το τοποθέτησαν; Μα τούτο απλά θα συνιστούσε κάποιες «δικρατικές» σχέσεις που η εγκυδοσή τους πραγματικό θα ενθουσίαζε και το Ντεκράς και τη χούντα της Άγκυρας. Και μιάς μορφής τέτοιες «ανταλλαγές» δεν μπορούν από μόνες τους και χωρίς το σωστό περιεχόμενο να αποκαταστήσουν την επαφή Ε/Κ και Τ/Κ, ενώ στο μεταξύ θα ξεχνιούνται τα αίτια του χωρισμού και θα μας ενθουσιάζουν οι σχέσεις «καλής γειτονίας».

Τα λέμε τούτα γιατί ακούστηκε πως το Σατυρικό Θέατρο θα επιδίωξει να ανταποδώσει την επίσκεψη με παράσταση του έργου του Αζίζ Νεσίν «Καφές και Δημοκρατία» στην καταχόμενη Λευκωσία. Σε τούτη την «επαφή» λέμε κατηγορηματικά ΟΧΙ!

— γιατί θα γίνει στην καταχόμενη Κύπρο με την άδεια

του κατακτητή, κάτω από τη σημασία της κατοχής και του ψευδοκράτους, — γιατί οι εκφραστές της κατοχής και του ψευδοκράτους θάνατι σίγουρα στην πρώτη σειρά των επισήμων και θα σπεύσουν μάλιστα να συγχαρούν τους Ε/Κ καλλιτέχνες. Αλήθεια πως θα αισθανθούν οι τελευταίοι όταν ο στρατηγός του Ατίλα τους τείνει «ειρηνικά» το χέρι;

Σε τελευταία ανάλυση γιατί άραγε η κατοχή να αφήσει να γίνει μια τέτοια παράσταση, όταν στην Τουρκία αρνήθηκαν διαβατήριο στον ίδιο το συγγραφέα του έργου; Άλλωστε τις ιδέες του είναι που φοβούνται και πολεμούν περισσότερο κι όχι τον ίδιο!

Για τους ηθοποιούς του Τ/Κ Θεάτρου και τους θεατές της παράστασης η εμπειρία ήταν πρωτόγνωρη. Για πολλούς, τους νεότερους, ήταν ακόμα η πρώτη γνωριμία με συμπατριώτες μας της άλλης όχθης. Χωρίς συμματόπλεγμα, σκεκιά όμμου και

απαγορευτικές ταμπέλλες. Για τούτο και χειροκροτήσαμε με θερμή και με την ελπίδα πως ήταν ένα βήμα στην προσωπική της συμβίωσης και όχι της χωριστής «ειρηνικής» διαβίωσης που αποτελεί αποδοχή και οριοθηκοποίηση του διαμελισμού της πατρίδας μας.

Ο αγώνας για την Ειρήνη δεν είναι μόνο σύνθημα. Παλεύοντας στην Κύπρο για την Ειρήνη παλεύουμε και για την κατάσχεση των συνεπειών που ο πόλεμος έχει φέρει στον τόπο μας. Και πιστεύουμε πως μπορούμε, μαζί και

με τους Τ/Κ, να βγάλουμε τελικά την Ειρήνη από το πηγάδι του Αριστοφάνεικού έργου! Όχι όμως πνιγμένη!

Οι δυο κοινοτήτες μπορούν να συμβιώσουν στο μέλλον καλύτερα από το παρελθόν

Μια συνέντευξη του Ιχσάν Αλή με τον Πανίκο Χρυσάνθου. Δημοσιεύτηκε στις 27. 1976 στα «Μέσα».

Οι Έλληνες και οι Τούρκοι της Κύπρου έζησαν δεκάδες χρόνια αδελφωμένοι. Δεν μπορούσε να τους χωρίσει καμιά διαφορά γλώσσας και θρησκείας. Τους έδεσε η κοινή εκμετάλλευση και η καταπίεση, ο μίσθος της καθημερινής ζωής. Είναι ιστορικοί οι κοινός αγώνες Ελλήνων και Τούρκων της Κύπρου. Από την εποχή της τουρκοκρατίας, όταν έγιναν οι πρώτες κοινές εξεγέρσεις ενάντια στους καταπιεστές και τους εκμεταλλευτές ως τις κοινές εργατικές κινητοποιήσεις με τα ελληνικά και τουρκικά συνθήματα πλάι-πλάι να καλούν τους εργάτες για απεργία και αγώνα για τα δικαιώματά τους. Με την ελληνική και την τουρκική σημαία πλάι-πλάι να συμβολίζει τα κοινά συμφέροντα των δύο λαών, την ανάγκη για αποδέσμευση από την ξένη κυριαρχία και εξάρτηση. Υπήρξαν και τα θύματα αυτής της φιλίας και της αδελφωσύνης κατά την διάρκεια των τραγικών τελευταίων χρόνων, κυρίως ανάμεσα στους αδελφούς μας τουρκοκύπριους. Οι τόσο κατατρεγμέ-

νοι και αποδωγμένοι, τα αγνοστά και αθάνα θύματα, οι δολοφονημένοι. Στην κορφή βρίσκονται ο Μισαούλης και ο Καβάζογλου, ένα αιώνιο σύμβολο της φιλίας και της συνεργασίας των Ελλήνων και των Τούρκων της Κύπρου.

Ένας Τουρκοκύπριος συμπατριώτης μας που αγωνίστηκε θάρραλα από χρόνια για την ειρηνική συμβίωση, και που γι' αυτό προκάλεσε το μίσος των φασιστικών στοιχείων της τουρκοκυπριακής αλλά και της ελληνοκυπριακής κοινότητας ήταν ο Δρ. Ιχσάν Αλή. Ο «γιατρός», όπως αποκαλείται, ήταν αγαπητός ανάμεσα στην κοινότητά του. Έζησε από κοντά τις εμπειρίες και τα βάσανα των Τούρκων της Κύπρου και παρακολούθησε όλες τις εξελίξεις που οδήγησαν στο σημερινό ντε φάχτο διαχωρισμό.

Μαζί με τον Δρα Ιχσάν Αλή είχαμε τον Οχτώβρη του 1976 την ακόλουθη συνέντευξη σχετικά με την ειρηνική συμβίωση των δύο κοινοτήτων

πελαγεισκάρες σχέσεις, συνεχίζουν να υπάρχουν μέσω από άλλες φόρμες και διαδικασίες. Η διαδικασία ανασύστασης του Εθναρχικού Συμβουλίου, κάτω από το πύλο του Εθνικού Συμβουλίου, με διαφοροποιήσεις που επιβαλλόνταν τόσο από τις συνθήκες που απειλούσαν μια άλλη στρατηγική (δικιήρηση της νομικής κρισης του Κράτους με τη αναζήτητη λειτουργία των θεσμών του, Εκτελεστικής και Νομοθετικής εξουσίας) όσο και από την ύπαρξη ορισμένων νέων πολιτικών πρωταγωνιστών (που προηγουμένως δεν είχαν ουσιαστικό ρόλο) οι οποίοι δεν μπορούσαν να αγνοηθούν και των οποίων η αυτονομία οδήγησε αργότερα στην εγκατάλειψη (προσωρινή) αυτού του παραδοσιακού θεσμού. Ορισμένες όμως αλλαγές που έχουν σημειωθεί είναι πολύ σημαντικές με πιο ουσιαστική, βαθιά και διαρκή επίδραση στη κοινωνία, από τη διοικητική κενότητα των κομμάτων.

Αυτές οι αλλαγές αφορούν τη θεσμική λειτουργία του κράτους με τη συμβολική έστω συμμετοχή του στοιχείου που αποτελεί τη βάση της Αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας: του πολίτη. Στην «ανακόμιση» αυτών των διαδικασιών βοηθήσε πολύ η φυσική απουσία των ενσάρκων των «κοινωνικών επιδιώξεων» και της πολιτικής πρακτικής που εφαρμόστηκε προπολεμικά. Ο θάνατος του Γρίβα και του Μακάριου (σε σχέση με τα όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω) επισφράγισε τη χρεώκοπηση των ηγεμονιστικών (αυτοκρατορικών) βουλισμών, (αυτό διαφαίνεται ακόμα και από ορισμένες θέσεις που έχουν σήμερα οργανώσεις που περιλαμβάνουν αγωνιστές της ΕΟΚΑ και που επιρρίπτουν ευθύνες στους νεκρούς ηγέτες). Ενώ αυτό το γεγονός αποτέλεσε τη σημαντική πάνω στην οποία ανεβάστηκε σήμερα το Κοινοβουλευτικό αντιπροσωπευτικό έργο, (με τη συμμετοχή των πολιτικών κομμάτων), ακόμα μια φάση η παραδοχή, καθοδηγώντας τις σκέψεις της πολιτικής ηγεσίας την οδηγεί σε (στη δεδομένη ιστορική στιγμή) στην αναπαγωγική πράξη της εξουσιαστικού σχήματος.

Η αποτυχία αυτής της αναπόστασης (σε παραδοσιακά προ-επιπέδους της πολιτικής ζωής) η κοινοβουλευτική πρακτική της εκλογικής αναμέτρησης, σαν συμβολική απηγορευμένης κυριαρχίας του πολίτη, στη κρίση του οποίου παρατηρούνται οι διαφορές για μια επιθυμία η οποία θα εκφραστεί με την εκλογική επιλογή μιας ηγεσίας, η οποία παραμένοντας ελεύθερη από κάθε θεσμική πρόνοια θα εκτελέσει ή μή την εκπροσώπηση επιθυμία. Τόσο η πολιτική προσπάθεια με το Κυπριακό του '77, όσο και η Εκκλησιαστική προσπάθεια για αναβίωση της Εθναρχικής θέσης μέσω από το ρητορικό και το ηθικό λόγο, απέτυχαν να αναβιώσουν το «παραλόγιο» στο «πέρα» κάτω από νέα σχήματα. Η πολιτική προσπάθεια έφερε για πρώτη φορά στη ιστορία της Κυπριακής Δημοκρατίας ένα πολιτικό κόμμα στην εξουσία, με όλα όσα συνεπάγεται η ύπαρξη κομματικού μηχανισμού. Η ενότητα, με μοντέλο τον Εθναρχικό μέθο συλλεπτότητας και υπερκοινωνικό της (η Εθναρχίας ενσάρκωσε το κράτος με τη προσωποποίηση της Εξουσίας αναγκάσοντας έτσι το Προεδρικό αξίωμα σε υπερκοινωνικό διαιτητικό θεσμό, μορφή με την οποία η φιλελεύθερη φιλοσοφία θέλει να περιβάλει το κράτος), αναζητείται έξω από το κομματικό πλαίσιο του Κυβερνωτικού σχήματος, χωρίς να λαμβάνει (στην αρχή) υπόψη την ύπαρξη αυτού του σχήματος και το ότι αυτό ήταν ήδη μια πολιτική αντιπροσωπευτική έκφραση ενός μέρους της Κυπριακής κοινωνίας. Η κοινωνικό-οικονομική δομή της Κύπρου ήταν πλέον, κατά τους διαφορετικούς από εκείνη του 1980 και τα πολιτικά κόμματα γεναν από την ιδεολογία

τους είχαν κοινωνικές ρίζες και πλασιόνωνταν από (ή πλασιώνον) κοινωνικά στρώματα το ιδιαίτερα συμφέροντα των οποίων, «φείδων» αντιπροσωπεύουν στην πολιτική ζωή.

Η Εκκλησία χάνοντας το χαρακτηριστικό της ηγείας, βρέθηκε αιρεστείραση και αδύνατη για να συνεχίσει να εκτελεί το ρόλο του Εθνικού καθοδηγητή. Ο ποιητικός αυθόρμητος πατριωτικός λόγος αντιπρόσωπος χωρίς νόημα στα έρεϊλια που σημάδευσαν μια περίοδο εθναρχικής εξουσιαστικής παραδοσης. Για την Εκκλησία ήταν ανανήσια η ιστορική αναδρομή στο παρελθόν σαν πηγή νομιμότητας της Εθναρχικής θέσης. Ομως αυτό το παρελθόν είχε τραυματίσει τη συνείδηση του Κυπρίου πολίτη (προπολεμικά, η Εθναρχία όχι μόνο λάμβανε μέρος στη κυπριακή πρακτική ευλογώντας και αστάσεις, αλλά και οι διαφορές στους κόλπους της Εκκλησίας λυονταν με την ίδια διαλεκτική εξουσιαστικού αφανισμού όπως αυτή εφαρμόστηκε στην κρίση ανάμεσα στο Μακάριο και τους τρεις Μητροπολίτες). Η προσπάθεια της Εκκλησίας για έμμεση διατήρηση του εθναρχικού ρόλου, με τη μορφή πολιτικού κόμματος, ήταν κάτι πολύ δύσκολο να επιτευχθεί γιατί βρισχόνταν μόνο στην οικονομική της δύναμη και σε κρείται κάθε ιδιαιτερού ή ιεραποδοτικού.

Είναι έτσι, μέσα σε αυτές τις αλλαγές που ννορρίζει η πολιτική οκνητή, το νεωτερισμό του «καινού πολιτικού προγράμματος» σαν μορφή ηγεσιακού πολιτικού συμβολαίου. Ανεξάρτητα από τους λόγους που το επέβαλαν, την υπερχομένη ή αποτυχημένη, τη πίστη ή μερική εφαρμογή του (που εξάλλου αποτελούν μόνιμα χαρακτηριστικά της αντιπροσωπευτικής μορφής Δημοκρατίας) μια νέα εμπειρία βιώνονταν αυτ'ες διαδικασίες της πρακτικής μιας κομματικής συμμαχίας. Η αντιπολίτευση (μόνο εθναρχική στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια και αργότερα μετά τη διάσπαση της Δημοκρατικής Συνεργασίας), γνωρίζει τη δυνατότητα εξάσκησης του έργου, που η φιλοσοφία του συστήματος της καθορίζει, χωρίς βίαιες παρεμβολές του τούτου της προπολεμικής περιόδου.

Στη νέα σχέση μεταξύ εξουσίας και αντιπολίτευσης, πλειοψηφίας και μειοψηφίας, η σύγκρουση παίρνει αργά αλλά σταθερά πλέον τη χαρακτηριστικά και τη μορφή του θεάματος χωρίς θύματα. Γίνεται, όλο και περισσότερο, επιτροπτευση της επικοινωνιακής επιστήμης, έτσι που η φόρμα πολλές φορές να επιβαλλεται στο περιεχόμενο.

... δηλώσαμε ότι ουδέποτε υπήρξαμε μέλη κομμουνιστικών σωμάτων ή συντεχνιών και κρυφαρμόμεν ίδια βουλήσει και θέλησει εις το Ελεύθερον Έργα του παλληλαίικον Σαμπανίε του χωριού μας, το οποίον ευρισκεται πρωτοπόρον εις τας εργατικας και εθναρχικας επιδιώξεις...

Οι ταχυδακτυλουργικές αποφάσεις και κινήσεις στη πολιτική οκνητή, στρέφονται προς τη καρδιά και το είσθημα του θεατή πολίτη ο οποίος αποδεχόμενος και συμμετέχοντας στις εκλογικές διεργασίες καλείται με μαγεμένα μάτια να εκλέξει το καλύτερο πρόγραμμα ή το επιθυμητό καλύτερο έργο. Η τακτική της διαφοροποίησης οδηγεί στην ανεπιτήρητη του πολίτη σαν καταναλωτικού ατόμου και του πολιτικού χώρου σαν μιας αγοράς συνθημάτων και πολιτικών παραστάσεων. Μόνο ανασχετικό στοιχείο θα μπορούσε να είναι το «Κυπριακό πρόβλημα». Μα αυτό κατόντι, σε

να είναι το πρώτο προϊόν κατανάλωσης του διαθεσικού πατριωτικού κόσμου του Ελληνοκυπρίου πολίτη.

Όλες αυτές οι «κνές» μορφές πολιτικής ζωής δημιουργούν μια συμβολική αλλά σημαντική μορφή νομιμότητας του Κράτους και της εξουσίας του ανάμεσα στο στοιχείο που προπολεμικά αγνοείτο από τις διαδικασίες, οι οποίες είχαν αφήσει τη θέση τους στη πρακτική του western. Κάποια παλιά κατάλοιπα, όπως οι πελαγεισκάρες σχέσεις, προκαλούν την αντίδραση της Βουλής και της πλειοψηφίας του λαού που παλαιά την αποδεχόνταν σαν φυ-

σιολογικό χαρακτηριστικό των εμπόλεμων πολιτικών σχέσεων. Παρόλη τη νέα έξαρση του Εθναρχισμού, που πηγάζει αυτή τη φορά από το είσθημα του κινδύνου του αφανισμού και τη τελεματική στασιμότητα του Κυπριακού προβλήματος, η συνείδηση της αστικής δημοκρατίας που αναφερόθηκαν πιο πάνω, φαίνεται να αποτελεί ιστορική στροφή στη πολιτική πρακτική και τη φιλοσοφία των σχέσεων με τον αντίπαλο.

Αυτό που απουσίαζε και που σήμερα χρωματίζει τη πολιτική ζωή είναι αυτό που ο J.

... οι κομμουνιστές ουδώς ειναι φερώντος δι εθναρχικους σκοπους, αλλ ελλας ειναι αλληθοντες τούτους πεχρη στου απομιασουν πληρης τα ευστατών πολιτικων δρ...

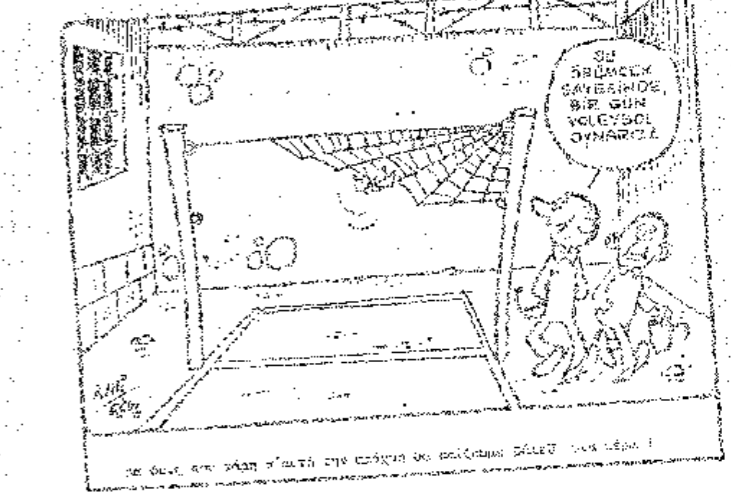
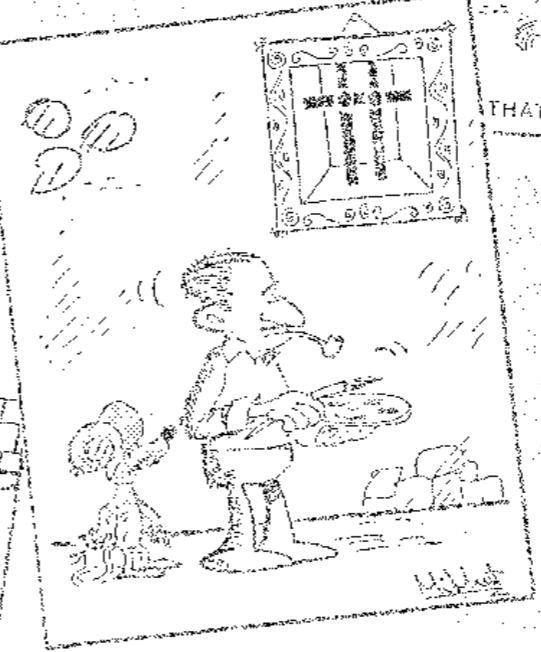
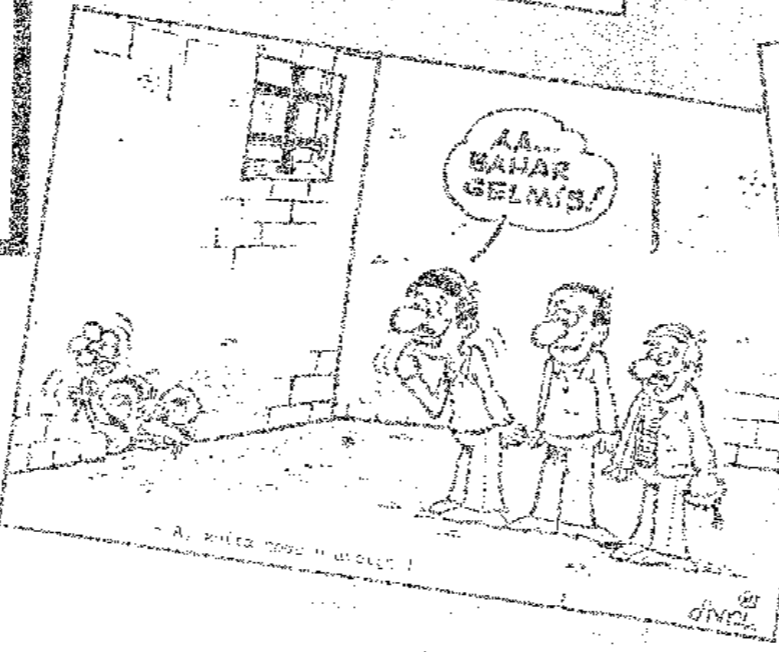
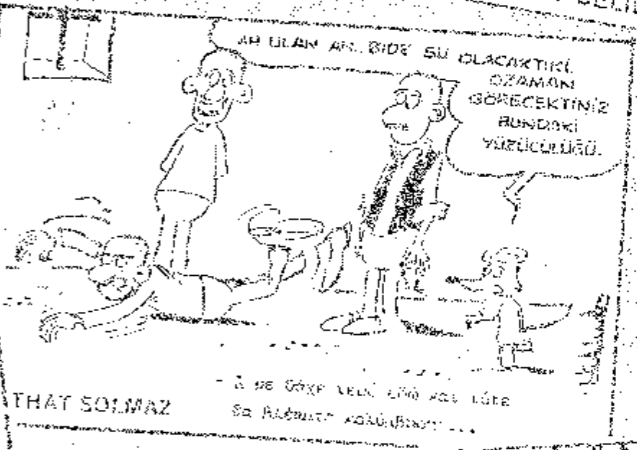
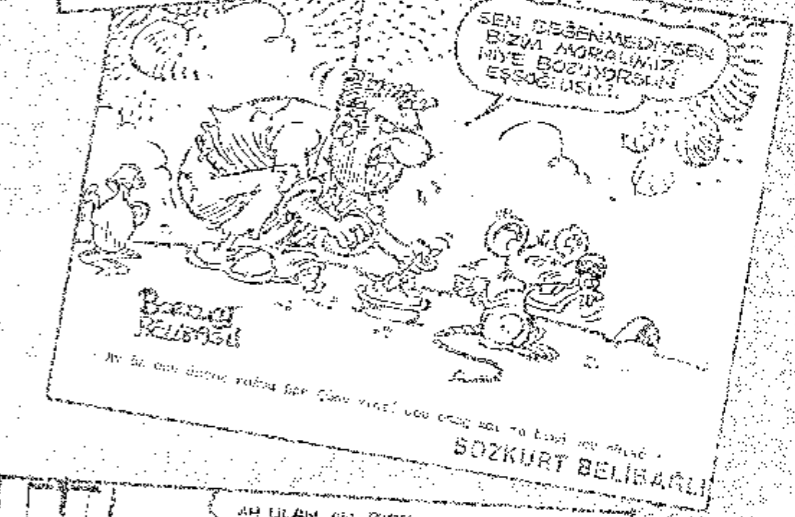
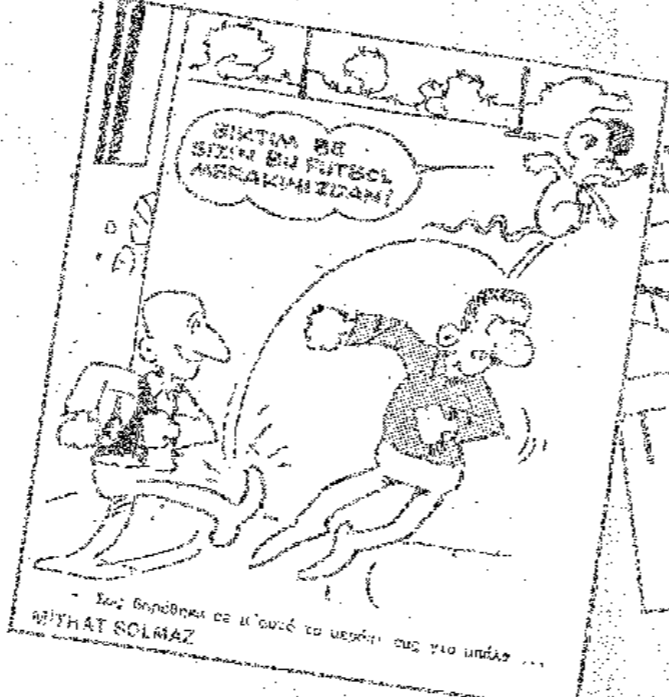
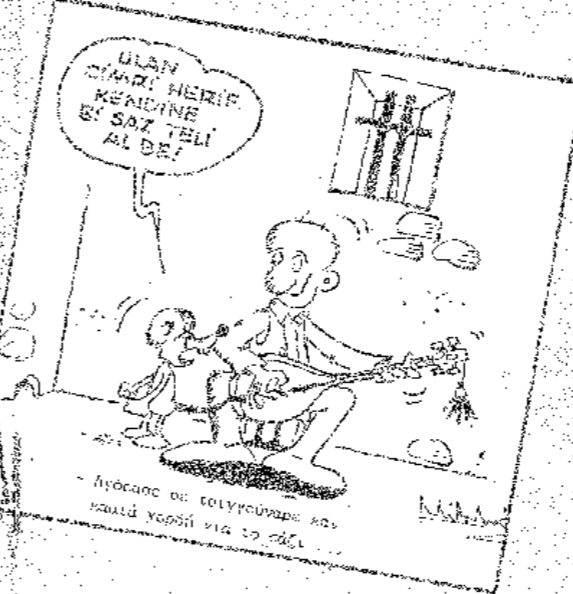
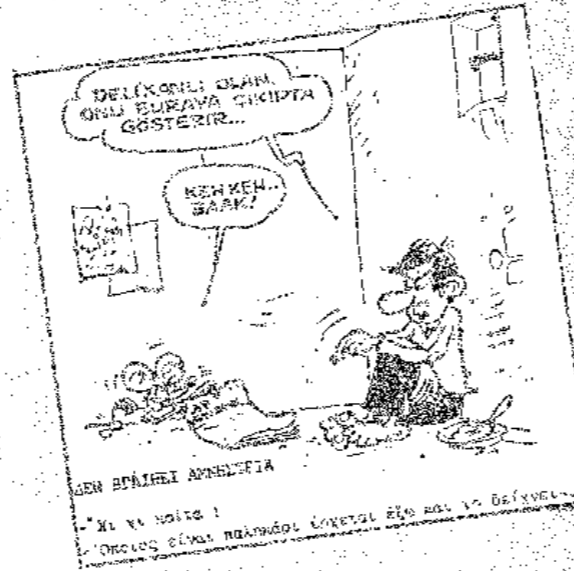
Habermas ανάγει στη πρώτη γραμμή των άεσων επιτυχίας της κοινωνικής συνοχής, σ' ένα κοινοβουλευτικό σύστημα Υποστηρίζει και αποδεικνύει ότι η συζήτηση είναι το απόφυτο ιδανικό μέσο εγκαθίδρυσης ενός συμβιβασμού μεταξύ των πολιτών συμβιβασμού που δεν είναι μια «εγγύραση» που προκαλείται από ένα πιστικό εσφέ αλλά μια «συμφωνία» στην υπέρβαση της δικαιοσύνης και της ειρήνης. 21

Ο J. Davalou συμπληρώνοντας τη πιο πάνω ανάλυση υποστηρίζει ότι σε μια αντιπροσωπευτική αστική δημοκρατία «Το ουσιαστικό χαρακτηριστικό ενός πολιτή και κατανέγγει ενός νομοδότη είναι να μπορεί να συμμετάχει στη συζήτηση από την οποία θα βγάλει την αληθινή κρίση. Να είναι ικανός να παράγει πολιτικά επιχειρήματα και να έχει στη σχολή των καλύτερων επιχειρημάτων. Αυτός είναι ο κανόνας της δημοκρατικής λειτουργίας...» 22. Τέτοιον είναι το φαινόμενο που ννορρίζει ο Κύπριος πολίτης στην μεταπολεμική περίοδο.

1. F. GHATELET, Les ideologies, Paris ed. Metail, 1978.
2. Γ. ΚΙΠΡΟΜΕΛΙΔΗΣ, Το ιδεολογικό πλαίσιο της πολιτικής ζωής της Κύπρου, Κριτική Θεωρητική Κύπρος: Ιστορία πρόβλημα «εισαγωγή» του Λαού, εκδ. Εστία, Αθήνα 1981, σελ. 455-486.
3. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Από την Ζυρική εις τον Αττική, εκδ. Εστία, Αθήνα, τόμος Α', σελ. 23.
4. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Τ.Α' σελ. 189-190.
5. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Τ.Α' σελ. 174.
6. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Τ.Α' σελ. 71.
7. Βλ. Μ. ΑΥΤΑΛΙΔΗΣ, Τα κομμάτια στη Κύπρο 1870-1985, in Κοινωνικά θέματα, Λευκωσία, τ. 1, σελ. 3, εκδόσεις 1985.
8. Για το έργο του Χερμπερτ Βέντ φαν Δάπε, M. WEBER, Οικονομία και Κοινωνία.
9. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, σελ. 114-117.
10. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, σελ. 98.
11. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, σελ. 91-92.
12. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, σελ. 110.
13. Επιστολή «Τοσέλλα» προς Γεωργιάδη με ημερομηνία 21 Φεβρουάριου 1859, βλ. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, σελ. 87-88.
14. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, σελ. 93.
15. βλ. Εθνική, 21 Δεκέμβριος, 1981.
16. 8Α, Πρακτικά της Βουλής, Ομάδα του Βουλευτή Μιχαήλ Σαββίδη, 13/11/83, 30.3.83.
17. Η. ΑΒΟΝ, Les élanes de la pensée Sociologique, εκδ. Galimard, Paris, 1967, σελ. 501.
18. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, σελ. 197-198.
19. βλ. ηφ. Εθνική, 20 Αυγούστου, 1984.
20. βλ. Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, τόμος Γ', σελ. 221-233.
21. J. HABERMAS, L' espace public, Archéologie de la publicité comme dimension constitutive de la société bourgeoise, Paris, ed. Payot, 1978.
22. J. DAVALOU, Représenter le législateur: Portrait du citoyen en effigie du héros, in Proses, n° 11-12, 1983, pp. 125-126.

"İÇERDEN DIŞARIYA SEVGİLERLE"

"An'tous "m'eda"
GTOUS
"E3w" με αγάπη"

...ve diğer bölümlerinde de aynı şekilde devam ediyor. Bu bölümde de yine aynı şekilde devam ediyor. Bu bölümde de yine aynı şekilde devam ediyor. Bu bölümde de yine aynı şekilde devam ediyor.

μήδης), που άν από Καταστατικό ή φράση «είναι έπιανκλέξιμο» θα κερδίζε ή Κική Ταλαρίδη διότι οι έννομοι θα έπρεπε να είναι υποβόλαιο και δικασή ύποσηρική ύπογραφές, άνά τώρα, που στο Καταστατικό υπάρχει ή φράση «θεωρούνται ως έπιανκλέξιμο» κερδίζει ή Α. Κωνσταντίνου των έννομοένων διότι δέν χρειάζονται ύπογραφές!

Ναι! Αυτά που διαβάζετε δέν είναι φανταστικά γλωσσικά παιχνίδια! Είναι από έπιφραση Κυπρίου δικαστή! Διαβάστε τις δύο φράσεις, δίπλα-δίπλα, και θαμιαστε πόσο... «εντελώς διαφορετική» είναι ή μία από την άλλη!

- α) «Είναι έπιανκλέξιμο»
β) «Θεωρούνται ως έπιανκλέξιμο»

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΟΥ Κ. ΑΡΤΕΜΙΔΗ

Αλλά, θέ ρωτήσει κάποιος δύστηνος σκεπτικτής, βάζει ποίος δικαστοός, και άστηγμένως πάνω σε ποίον παραγοντα γλωσσικό, βρήκε ή κ. Αρτεμίδης τόσον διμετρικός άνιθετα νοήματα μεταξύ των «θεωρούνται» και του «είναι»;

Μας τό είπε ήδη ή αύτή, ή κ. Αρτεμίδης, από πώ πάνω αποσπασμα, που είναι στην σελίδα 5. Διαβάζουμε από την γραμμή 21:

«Ο γραμματικός χρόνος δείχνει τετελεσμένο γεγονός!»

Ωστόσο: Όταν στην γραμματική μιλούμε γιά χρόνους, έννοούμε μία από τις καταστάσεις στην όποια βρίσκεται τό ρήμα.

Και ρήμα είναι ή λέξη που μας λέει ή κάνουμε, τί παθαίνουμε, ή τί μας συμβαίνει.

Και αύτές οι καταστάσεις του ρήματος λέγονται χρόνοι διότι γιάς λέμε ΓΥΤΕ κάνουμε ή παθαίνουμε κάτι, μας λένα δηλαδή σε ποίαν από τις τρεις (μέχρι στιγμής γνωστές) διαστάσεις του χρόνου κάνουμε ή παθαίνουμε αυτό τό κάτι. Στο παρελθόν, Στο παρόν, Στο μέλλον, (ή, επί τό ποιητικότερον, κίσις Αρτεμίδη, χέρες, Σημερα, Αύριον).

Και, όταν άναστροφάστε σε γραμματικά ρήματα, σε σχέση με τό παρελθόν μιλούμε γιά άόριστον ή παρατατικό κ.λπ., σε σχέση με τό παρόν μιλούμε γιά ένεστέ:α, και σε σχέση με τό μέλλον μιλούμε γιά μέλλοντα.

(Και γιά ούς, κύριε Αρτεμίδη, άντιστοιχώς, past tense, present tense, future tense).

ΑΛΛΑ, ΚΥΡΙΕ ΑΡΤΕΜΙΔΗ, ΤΟ ΡΗΜΑ, ΕΑΔ, ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΦΡΑΣΕΙΣ, ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΧΡΟΝΟ, ΣΕ ΧΡΟΝΟΝ ΕΝΕΣΤΕΣΤΑ!

«Είναι», «θεωρούνται!» Όλα γίνονται άλλά και τώρα, κύριε Αρτεμίδη! Στο Σήμερα! Στο Παρόν!

Λοπόν, πώς αύτά, ά δύο ρήματα δημοσυγοθν τσην άπόσταση (μεταξύ) δικαστή ύπογραφών και μηδέν ύπογραφών), μόνο ή γλωσσική μεγαλοφυία του κ. Αρτεμίδη μπορεί να γνιωρίζει!

Εμείς οι κοινά άνηται άπορούμε και γιά ένα άλλο πρῶμα: Τί δουλειά έχει ΕΑΔ τό «τετελεσμένο γεγονός» με τους γραμματικούς χρόνους; Δηλαδή, άν άπεθέσουμε ότι ή φράση ήταν όχι σε χρόνον ένεστέα αλλά σε μέλλοντα, («Τά επτά άπερχόμενα μέλη της Έκτελεστικής Έπιτροπής ΘΑ θεωρούνται ως έπιανκλέξιμο»), μήπως τότε θα είχαμε... λιγότερο «τετελεσμένο γεγονός»;

Έπιανκλέξιμο: Αυτό που διαβάζετε δέν είναι γλωσσικά τερτίνα. Διαλαμφόνονται σε άπόφαση Κυπρίου δικαστή!

(Άλλά, πραγματικά τώρα που τό σκέφτομαι, άν ή φράση ήταν διτυπομένη σε έναν άλλο γραμματικών χρόνον, πού έχει να κάνει με τό παρελθόν, ή ποιήμα σε άόριστον «έθεωρήθησαν» — ή παρατατικό — «θεωρούνται» — τότε πράγματι θα είχαμε να κάνουμε με τετελεσμένο γεγονός! Και ελπίζουμε, σε κάποιον χρόνο μέλλοντα, ποίη κοντά πών ένεστέα, και τέτοιες δικαστικές άποφάσεις νά άνηκουν στον άόριστον.)

ΕΤΣΙΘΕΛΙΚΗ ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΟΤΗΣ

Αλλά ή κ. Αρτεμίδης δέν άπογοητεύεται. Συνεχίζει τις προσπάθειες του, άπάντα με τόνιδον προτειθέντα στόχο: Νά άποδείξει πάση θυσία και με τό ζορι ότι οι «νομοθέτες» του Καταστατικού της ΕΥΡΙΚ έννοούσαν και σκόπευσαν νά έξασφαλισουν την ύποβολή της ύποσηρικότητας των άπερχόμενων μελών της Έκτελεστικής Έπιτροπής χωρίς δικασή ύποσηρική ύπογραφές.

Τώρα ή κ. Αρτεμίδης κάνει χρήση ενός καινούριου έργαλείου: Χρησιμοποεί την γνωστή διαδικασία της έπιλεκτικής μεγαταποίησης της τιμής ενός ένδοχομένου, την στιγμή που ύπόχρουν πολλή άλλα ένδοχομένα γιά την ίδιαν ύπόθεση.

Έτσι, τό έπιλεκτικό έπιλογέν ένδοχομένο παίρνει, και πάλι ή επίλεκτικό, την άποκλειστικότητα, τί στιγμή που τό ύπόλοιπο ένδοχομένα δικαιούνται πολύ μεγαλύτερο μερίδιο πιστωτότητας και την στιγμή που έχουν πολύ ήμηλότερη πραγματοποιησιμότητα (άλλά έπίσης δικαιούνται και μεγαλύτερο ποσοστό άπόδοσης διότι έτσι τό έπιβάλλει ή δημοκρατική και ή δικαιοσύνη).

Παρεμφητικό, και αυτό βέβαια είναι έντελως άσχετο με την ύπο εξέταση δικαστική άπόφαση, αλλά τό άναφέρω, σάν μία έκκεία κατάσταση, γιά λόγους καλύτερης κατανόησης αυτού που έέλο να πώ. Λοιπόν, αύτή ή διαδικασία έπιλογής άπαιχτων ένδοχομένων και άναγωγής τους σε πραγματικότητα, άποτελεί και μοντελλο σκέψης του παρανοικού, ή όποιος μπορεί να σοφ διγνηθεί την πιο άπίθανη ιστορία, της όποίας όλα τα επί μέρους δομικά στοιχεία έχουν μεν μεταξύ τους έναν λογικόστον εσωμό, αλλά, όμως, σε σχέση με την πραγματικότητα άνοτρέπονται διότι δέν κάνουν να βρίσκονται μέσα στην σφαιρα των θεωρητικών

ένδοχομένων και όχι της πραγματικότητας.
Άλλά, τώρα, ές δούμε ένα παραδειγμα αύτης της διαδικασίας. Άπό την σελίδα 5, γραμμή 32, μέχρι την σελίδα 6, γραμμή 12. Διαβάστε!

Είναι άσφαλός άπομένως ότι ο σκόπος των οητηκτών του καταστατικού ήταν να προνοήσουν μια έξειδικευμένη κατάσταση άνοφορικά με την ύποσηρικότητα των άπερχόμενων μελών της επιτροπής, γα θεωρούνται δηλαδή έπιανκλέξιμο εφόσον έξοφρῶσουν την άπαιρία τους προς τόστο. Η έξηγησή γ' αύτή την πρόνοια είναι κατά τη γνώμη μου απλή. Τα μέλη της γενικής γραμματικής έξειλέγησαν ίστη προηγούμενη Γενική Συνέλευση με πλεισηφία. Θεωρούνται κατά συνέπεια ότι έχουν κάποιο έρωσμα ύποσηρικής από τους ανάδελφούς τους για τις επόμενες εκλογές. Γι' αυτό και δε χρειάζεται ή ύποσηρική αυτή να εκφραστεί στην ύποβολή της ύποσηρικότητας με εισηνημένη κατάλογε τίς ύποσηρικών. Το ίδιο όμως δέν ισχύει για μέλη της ΕΥΡΙΚ που ύποβάλλουν ύποσηρικότητα άνά δέν έχουν προηγούμεως μέλη της Έκτελεστικής Έπιτροπής: και αυτό γιά τίς δικαιολογείται ότι μια ύποσηρικότητα ύποβάλλεται εφόσον ύπόχρει κάποια ύποσηρική από τα μέλη της συνι έσχίας.

(Παρασηπόνησις: Δείτε ότι και ή αύτή τό άπόσπασμα — όπως βέβαια συμβαίνει σε όλην την άπόφαση — ή κ. Αρτεμίδης συνεχίζει συνεχώς την έννοια της έπιανκλέξιμότητος με την έννοια της ύποβολής ύποσηρικότας!) Όπως ήδη είδαμε στην δεύτερη συνέχεια, δέν ξεχωρίζει ότι «ένως έπιανκλέξιμος δέν σημαίνει και άνάγκη ότι θα είναι και ύποσηρικός στις επόμενες εκλογές!»

Άλλά ής πάμε στην έπιλεκτική έπιλεκτικότητα:

Όστε ότοι λοιπόν Οι συντάκτες του Καταστατικού της ΕΥΡΙΚ ήθελαν να άπρονοήσουν μία έξειδικευμένη κατάσταση. Ήθελαν να δώσουν το προνόμιο σιά άπερχόμενα μέλη της Έκτελεστικής ή ά την χρειάζονται ύποσηρική ύπογραφές όταν θα ύποβάλλουν ξανά ύποσηρικότητα αλλά άλλως «να εκφρῶσουν την άπαιρία τους προς τόστο.»

Άλλά γι αυτήν τό προνόμιο; Ό κ. Αρτεμίδη βρήκε και την «έξηγησή! Και μας λέει ότι είναι πολύ «απλή!» ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΕΜΠΛΕΧΟΜΕΝΟ (βαναδιάρβαστο την «έξηγησή» ξανά, πιο πάνω, στο άπόσπασμα, άγες φρομους μετά την άρχή του, και κεκαλήξει κάποιον στο μέσον του).

Καλό διαβάστε! Και για τις επόμενες εκλογές!»! Ό δικαστής της Λευκωσίας κ. Χρίστου Αρτεμίδης, μας λέει, στην όύση:

ΠΡΩΤΩΝ: Κάθε ψηφοφόρος, κάθε φορά που ψηφίζει, εκφράζει προκαταβολικά τό άπόθεμα και την προτίμησή του και γιά τις επόμενες εκλογές! Δέν ύπόχρει άλλο ένδοχομένο!

ΔΕΥΤΕΡΩΝ: Τά εκλογέντα μέλη της Έκτελεστικής Έπιτροπής δέν ύπόχρει καμία περίπτωση νά πασεκκλίνουν κατά την διάρκεια της θητείας τους από τους σκοπούς γιά τους όποιους έξειλέγησαν, ούτε ύπόχρει περίπτωση νά άπανητήσουν τους ψηφοφόρους τους, και άρα θά έχουν έσοσι «έρωσμα ύποσηρικής!» Δέν ύπόχρει κανένα άλλο ένδοχομένο!

ΤΡΙΤΩΝ: Οι ψηφοφόροι είναι ύπόχραιο να τους δίνουν «έρωσμα ύποσηρικής» γιά τουλάχιστον δύο εκλογές! Δέν ύπόχρει κανένα άλλο ένδοχομένο!

ΤΕΤΑΡΤΩΝ: Ένας έπιλογών που έχασε παρά ένα-δύο ψηφους, άν ύπόχρει καμία περίπτωση νά αύξησει άν τό μεταξύ την δημοτικότητα του και συνεπώς δέν θά έχει «κάποιο έρωσμα ύποσηρικής», και συνεπώς δέν δικαιούται στις επόμενες εκλογές νά παρουσιαστεί χωρίς δικασή ύποσηρική ύπογραφές, άνά «ή ό ίδιο δέν ισχύει» γιά κάποιον που έξειλέγη μεν άλλα μόνο γιά ένα-δύο ψηφους διαφορά, ή όποιος θά είναι έσοσι δημοφιλής και βάλο, (όάν ύπόχρει κανένα άλλο ένδοχομένο), και άρα δικαιούται νά παρουσιαστεί χωρίς ύπογραφές!

(Οι τρεις τελευταίοι από τους έξι άνέναντες πήσαν: Σταύρος Παναγιώτης 123, Άντριεος Παναγιώτης 121, Γεώργιος Μιχαηλίδης 120.

Οι τρεις πρώτοι έπιλογόντες πήσαν: Έλλη Κουράβ-Γερολέμου 118, Φώτος Φωιδώτης 118, Έλένη Γκιναλιώτου 118).

ΠΕΜΠΤΩΝ: Με 118 ψηφους δέν μπορείς νά άποδείξεις ότι στις επόμενες εκλογές θά έχεις «έρωσμα ύποσηρικής» τουλάχιστον δικασή άνθρώπων συνυέλεθων σου οι όποιοι: θα σοφ βάδουν μόν ύποσηρική ύπογραφή! Ένώ με 120 ψηφους μπορείς νά τό άποδείξεις! (Αυτή είναι ή δικαστηριακός καθορισθείσα τριφή).

ΕΚΤΩΝ: Γιά νά «δικαιολογείται ότι μία ύποσηρικότητα ύποβάλλεται εφόσον ύπόχρει κάποια ύποσηρική από τα μέλη της συνι έσχίας», είναι καλύτερο νά βασίζομαστε σε ύποθέσεις και προκαταβολικές προθέσεις και μεταγενέστερες «έρμηγνείες» και δικαστικούς αγώνες και άποφάσεις παρά στην άπλή και φυσικόλογη διαδικασία ύποβολής ύποσηρικότητας με συνουθενικές ύποσηρική ύπογραφές δύο άτόμων από κάθε τμήμα του ΡΚΕ που έμπιστη στην δύναμη της ΕΥΡΙΚ!

Ναι! Όλα αύτά τά ξη διανοήματα που διαβάσατε άνηκουν σε δικαστή της Λευκωσίας!

COUP DE GRACE

Άλλά, ές δούμε και την χαριστική βολή στον κ. Αρτεμίδη:

Στό προηγούμενο σημείωμα είπα ότι σ' αυτό τό σημείωμα θα δώσω μίαν τετραγωνική άπόδειξη ότι οι «νομοθέτες» του Καταστατικού της ΕΥΡΙΚ δέν είχα, κατά νοών νά ήμμευρηγοουν μίαν «έξειδικευμένη κατάσταση» όπως ισχυρίζεται ή κ. Αρτεμίδη (δέν έχεν δηλαδή κατά νοών, άρθεν, την έξασφάλιση της ύποβολής της ύποσηρικότητας των άπερχόμενων μελών της Έκτελεστικής Έπιτροπής χωρίς δικασή ύποσηρική ύπογραφές ύποσηρικής).

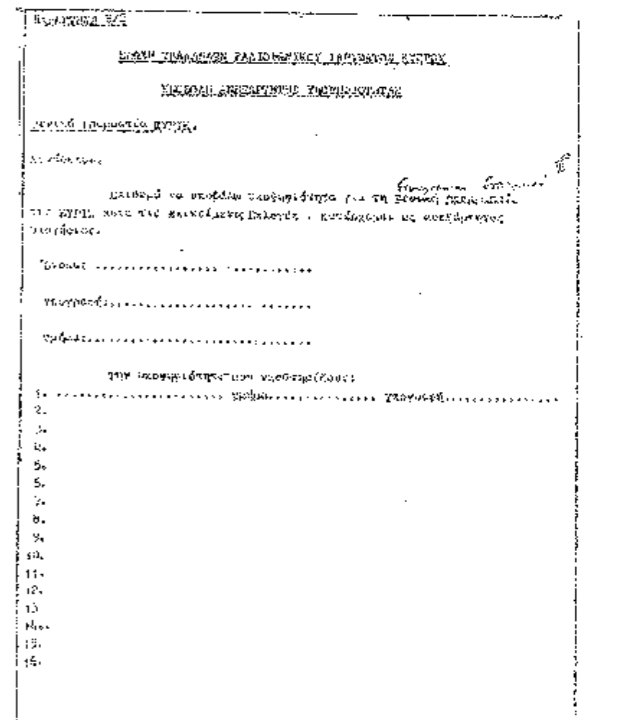
Αυτή ή τετραγωνή άπόδειξη διαμεύδει άπασι και από παντός τον κ. Αρτεμίδη και λέει ότι από τό περι έξειδικευμένης κατάστασης αλλά και ολόκληρη, συνεπώς ή έπιχορηματολογία του είναι άβάσιμα, γιά νά ποδο τό λιγότερο. Νά ή άπόδειξη:

«Αν οι «νομοθέτες» είχαν τόστιαν πρόθεση, τότε, όφλοούτα, στο Καταστατικό θά έπρεπε νά ύπόχρει έπισηνημένη και άντιστοιχή «έξειδικευμένη» φόρμα γιά αυτή την «έξειδικευμένη κατάσταση»!

Δηλαδή: Στό τέλος του Καταστατικού ύπόχρει έννενα δείγματα τυποσημημένων φόρμων γιά άντιστοιχά άνομία καταστάσεων και οι όποιες φόρμες φέρουν την ένδειξη «ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ». Αυτά τά έννενα παραρτήματα έχουν αύξοντα άριθμόν, ή επί τό άκρίβεςιστον, ψηφία του Έλληνικού αλφάβητου έπέχοντα δένον τακτικών άριθμητικών. Η κάθε φόρμα, τό κάθε «ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ» όηλαδή, έχει και τον δικό της τίτλο. Νά:

- ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α: ΑΙΤΗΣΗ ΕΠΤΡΟΦΗΣ ΜΕΛΟΥΣ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β1: ΕΓΚΡΙΣΗ ΑΙΤΗΣΗΣ ΜΕΛΟΥΣ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β2: ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΑΙΤΗΣΗΣ ΜΕΛΟΥΣ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ: ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Δ: ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΣΗ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ε1: ΥΠΟΒΟΛΗ ΥΠΟΜΗΦΙΟΤΗΤΑΣ ΣΥΝΔΙΑΣΜΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ε2: ΥΠΟΒΟΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΥΠΟΜΗΦΙΟΤΗΤΑΣ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΤ: ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΕΙΣΠΡΑΞΕΩΣ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ζ: ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΑ ΜΕΛΗ

Λοιπόν! Πουθενά δέν ύπόχρει μία δέκατη φόρμα γιά την «έξειδικευμένη κατάσταση» που ισχυρίζεται ή δικαστή κ. Αρτεμίδη! Δέν ύπόχρει, ής πούμα: «ΥΠΟΒΟΛΗ ΥΠΟΜΗΦΙΟΤΗΤΑΣ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ Ε.Ε.» (ή όποια μάλιστα φόρμα, γιά νά είναι πράγματι γιά την «έξειδικευμένη» κατάσταση που σκοπούσαν οι συντάκτες του Καταστατικού, να... μην έχει ειδικό χώρο γιά δικασή ύπογραφές, όπως έχουν οι φόρμες Ε1 και Ε2! Δείτε! ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ε2:

Είναι λοιπόν όλοφάνερο ότι ούτε «έξειδικευμένη» κατάσταση ύποσηρική, ούτε τίποτε. Ούτε και οι «νομοθέτες» ήξεραν ή τους γνώσαν, καίνοι άντες μέσα στην άουναρηγόη τους. Γι' αυτό, είναι άδίκανόστο ένα δικαστήριο νά προτάγει την άουναρηγόη διήύρηπνοτας σάν καθένα νά άρχεται έκ των άπόθρων να λέει άλλα των άλλων. Άς άνάλογοστον τό δικαστήριο τις συνέπειες άν αύτή ή ρατσική ταμίωση!

Και έκκεώς, επειδή έτσι τίθεντα τό θέμα, δηλαδή κατά πόσον τό δικαστήριο πρέπει ή όχι να έμειβαίνται από έσωτερικά μίος συντεχνίας και να άνοτροπει διαστροφικές άποφάσεις και «έρμηγνείες», και επειδή ή συνι έσχία των έννομοένων ισχυριστικε ότι τό δικαστήριο δέν έχει τέτοιου δικαίωμα (!) και επειδή ή κ. Αρτεμίδης (και πάλιν) συμφώνησε με τον κ. Α. Κωνσταντίνου, ύποββάζοντας ότι ή ίδιος τον ρόλο του δικαστηρίου, και βάδοντας πάνω άπο αυτό τους άύτοσχότους «έρμηγνείες» της ΕΥΡΙΚ, έτσι αύριο θα τό δούμε κι αύτά!

(4ον από 5)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΟΣ ΑΥΤΟ-ΥΠΟΒΙΒΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΟΣ ΠΟΝΤΙΟΠΙΛΑΤΙΣΜΟΣ

Στό άλλο ζήτημα, λοιπόν, άναφορικά με τό όνομα ύποσηρική ή σίαη του δικαστή κ. Αρτεμίδη παρουσιάζει φοβερά λάθη και άνεπιφάνεια, είναι τό ζήτημα κατά πόσον τό δικαστήριο δικαιούται ή όχι να έμειβαίνται από έσωτερικά μίος συντεχνίας, και και έπιφάνειαν, κατά πόσον δικαιούται νά έμμευρηγοεί τό Καταστατικό της ή κατά πόσον, άνιθετα, αύτή ή δουλειά της έρμηγνείας είναι δικαιοδούσα των άποθρόνων έρμηγνείων του από τον καλούμενον Γενικό Συμβούλιο Άντιπροσώπων της ΕΥΡΙΚ.

Ές πάρομε πάλι τά πράματα από την άρχή, γιά νά καταλάβουμε, επί του προκειμένου, την σκέψη του κ. Αρτεμίδη...

Είδαμε ότι ο κ. Αρτεμίδης έδωσε αύθως έξ άρχής στόχο του νά δικαιώσει την ΕΥΡΙΚ και τους έννομοένους. (Βλέπε δεύτερη συνέχεια, την ένότητα ΕΠΡΩΤΟΥΣΤΕΡΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ κ. ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ.) Είδαμε ότι ή έξηγητής ύποσηρικής της άλης ύπόθεσης είναι ή έρμηγνεία των έπιλεκτικών άπόθρων, ή έπιλεξη δεύτερη συνέχεια, την ένότητα ΤΟ ΟΥΣΙΩΔΕΣ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΙΔΕΚΤΟ ΑΡΕΘΟΥ.)

Λοιπόν, επειδή ή έρμηγνεία ποιά έδωσε τό ούτω καλούμενον Γενικό Συμβούλιο Άντιπροσώπων έσωτερικά στον κ. Αρτεμίδη, ή κ. Αρτεμίδης, προσέδησε νά άναδείξει ότι τό μόνο άρμόδιο σώμα νά δώσει έρμηγνείαν είναι το Γ.Σ.Α. και

όχι τό δικαστήριο! (Δικαστής ή ίδιος, ύποβίβασε τον ρόλο του δικαστηρίου, και πάνω από αυτόν έβαλε την έδουσία του σύμφωνα με τον καλούμενον Γενικό Συμβούλιο Άντιπροσώπων της ΕΥΡΙΚ και τις αυτοσχώδες και φαεινές έρμηγνείες τους).

Ό συνι έσχια των έννομοένων, κ. Α. Κωνσταντίνου, (τότε του δικηγόρου κά γραφέου του κ. Παπαφιλίππου, σαν θεμελειωση του γράμμη έλα την άδεια ότι τό δικαστήριο δέν έχει τέτοιου δικαίωμα, και άρα οι έννομοένους δέν έχουν «καθόλου δικαίωμα», που με άλλα λόγια σημαίνει ότι δέν μπορείς καν να καταγγίλεις στο δικαστήριο!

Ό κ. Αρτεμίδης, συμφωνώντας όπως πάντα συλλήβδην με τον κ. Α. Κωνσταντίνου, άπέφρασε την άγωγή των δύο άναγαστών λέγοντας επί του προκειμένου, στις τρεις τελευταίες γραμμές της άπόφασής του, (σελίς 10, από γραμμή 24), τό έξής:

Κατά τη γνώμη μου οι άναγαστες ειθύς εξ άρχής δέν είχαν βάση για τους ή ποια ως εκ τούτου άπορρίπτεται με έξέθε εις βάθος τους.

Και άίχως δύο άποσηρήματα όπου ή έντιμος δικαστής νίπται τός χείρας του: Σελίδα 7, γραμμή 8.

Όπως έχω ήδη αποφασίσει το Γενικό Συμβούλιο Αντιπροσώπων έχει δώσει την ερμηνεία στο καταστατικό. Εξ υποθέ-
σουμε όμως ότι το δικαστήριο διαφωνεί με την ερμηνεία αυτή
πώς θα ήταν τότε το αποτέλεσμα στην υπόθεση; Κατά τη
 γνώμη μου δεδομένοι ότι το καταστατικό προνοεί διαδικασία
ερμηνείας των προνοιών του από ειδικό σώμα τα μέλη της
συντεχνίας θεωρούνται από αυτή.

Και σελίδα 7, γραμμή 18:

Το κριτήριο όμως ελέγχου
αυτής της ερμηνείας δεν είναι τί θα αποφασίσει ένα δικαστήριο,

Ασπών, ακριβώς τον ίδιο θεσμολογικό ισχυρισμό (και η παρούσα υπόθεση,
είναι ουσιαστικά θέμα της εναγομένης Συντεχνίας και ότι το δικαστήριο δεν έχει
δικαιοδοσία να ελέγξει) πρόβαλε ο κ. Α. Κωνσταντίνου και κατά την άγωση του
Άγγελου Κοτσώνη, υπ' αριθμόν 3178/86, έναντι των δύο εναγομένων, για το
ίδιο αντικείμενο, βασισμένη πάνω στους ίδιους λόγους.

Για λόγους να μην αγνοή τον κ. Κοτσώνη, ακριβώς όπως και οι δύο εναγο-
σες στην άλλη άγωγή, ζητούσε όπως εδώ με την έκδοση ενδικομένου δικαιώμα-
τος που να απαγορευτεί στους δύο εναγομένους να συμμετάσχουν στις δραστηριό-
τητες της Έκτελεστικής Έπιτροπής, μέχρι να εκδώσει η ίδια άγωγή.

Η άγωγή Κοτσώνη δεν έχει ακόμα εκδικαστεί. Όμοια, ο δικαστής κ. Χ
Κωνσταντίνου έκδοσε την αίτηση του Κοτσώνη για έκδοση ενδικομένου
απαγορευτικού δικαιώματος και όπως το έδωσε! Ο Κατσίπης παραπονούσα-
κη με τον δικηγόρο Κώστα Κληρίδη, είδαμε στο πρώτο συνέχειο ότι το δικαίωμα
που ζητήσε ο Άγγελος Κοτσώνης εξεδόθη – από τον κ. Χ Κωνσταντίνου – την
Δευτέρα 22 Σεπτεμβρίου 1985. Ένώ η άγωγή του κ. Αρτεμίου για την άγωγή
των δύο γυναικών άνοιξε την Πέμπτη 30 Απριλίου 1987 χωρίς να εκδικαστεί
πρώτη αίτηση τους για έκδοση ενδικομένου απαγορευτικού δικαιώματος.

Χ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ v. ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ

Ασπών, είναι ενδιαφέρον να δούμε ότι η γνώμη του κ. Χ Κωνσταντίνου είναι εκ
δημέτερου αντίθετη με την γνώμη του κ. Αρτεμίου (στο 86) κ.α. κατά πόσον το
δικαστήριο δικαιούται να επηρεάσει και να καθορίσει την άγωγή δικαιώμα
ή όχι).

Αλλά πρώτα έχουμε τον ισχυρισμό του δικηγόρου των (δύο) εναγομένων
στην υπόθεση Κοτσώνη. Διαβάζουμε από την άποφση του κ. Χ Κωνσταντίνου
(και την έκδοση για ενδικομένου απαγορευτικού δικαιώματος), από την σελίδα
12, από την γραμμή 18:

Κατά την απόφαση του ε υπαλλήλου συνήγορος των
εναγομένων καθ' αν η αίτηση στηρίξε τον ισχυρισμό αυτό στον
καίριο γνωστό σαν "Case H. FOSSE v. HARBOTTLE, (1943) 2 Hare
481". Ο κανόνας αυτός, είτε ο υπαλλήλου συνήγορος, δεν επι-
τρέπει την επέμβαση του δικαστηρίου στα εσωτερικά θέματα μιας
εταιρείας, και πρόσθετα ότι ο κανόνας αυτός εφαρμόζεται επι-
πλέον στις περιπτώσεις όπου υπάρχει ισχυρισμός ότι τα πρά-
γματα που ενεργούν σαν διευθυντές μιας εταιρείας δεν είχαν
κανονικά διορίσει.

Και λίγο πιο κάτω, πάλι σύμφωνα με την απόφαση, του κ. Χ Κωνσταντίνου, στην
σελίδα 12, γραμμή 34, ο συνήγορος συμπληρώνει:

Τέλος πρόσθεσε ότι ο κανόνας αυτός εφαρμόζεται και στις
εργασιασμένες Συντεχνίες όπως είναι η εναγομένη 1.

Και στην σελίδα 16, γραμμή 19:

Ο υπαλλήλου συνήγορος κάλεσε το δικαστήριο να κρίνει
εάν η παρούσα υπόθεση είναι ουσιαστικά θέμα της εναγομένης
Συντεχνίας και ότι το δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία να
επέμβει.

Και τώρα ή εκ διαμέτρου αντίθετη, (όχι τόσο προς τον συνήγορο που δέν μας
παινευδιάφερε, όσο προς τον κ. Αρτεμίου) γνώμη του δικαστή Χ Κωνσταντίνου.
Σελίς 19, γραμμή 27:

Με βάση όλα τα πιο πάνω ευρίσκει ότι ο ενάγων-αιτήτής
έχει ισχυρό δικαίωμα, το δικαστήριο έχει δικαιοδοσία να επι-
ληφθεί της παρούσας υπόθεσης, υπάρχει σοβαρό θέμα για εκδί-
κασή, υπάρχουν πολλές πιθανότητες να επιτύχει ο αιτήτης στις
απαιτούμενες θεμελιώσεις.

Άς ξαναθυμηθούμε, αντικαταβάλλοντας, την γνώμη του κ. Αρτεμίου:

Κατά τη γνώμη μου οι εναγοσες ευθύς εξ αρχής δεν είχαν
βάση άγωγής η οποία ως εις γούτου απορριπτεται με εξέδω
εις άδρας τους.

Πανομοιότυπος άξονας περιστροφής

Αλλά πιθανόν να παρατηρήσει κάποιος:

«Ναι μεν οι δύο δικαστές έχουν εκ διαμέτρου αντίθετη άποψη, αλλά μπορεί
είναι πράγματι το ίδιο αντικείμενο στις δύο άγωγές; Μήπως ο άξονας γύρω στον
όποιο περιστρέφονταν οι δύο άγωγές ήταν διαφορετικός;»

Όχι! Δέν ήταν διαφοροί καθ' έναν! Ήταν όλα τα ίδια! Άς πάρω πρώτα στον άξονα
περιστροφής. Ασπών:

Άγωγή Κοτσώνη. Απόφαση δικαστή κ. Χ Κωνσταντίνου, (μιλούμε πάντα για
την έκδοση του απαγορευτικού ενδικομένου δικαιώματος). Σελίς 9, γραμμή 35:

Τόσο από τη δικαιοσύνη, όσο και από το τεκμήριο, είναι
φανερό ότι η μόνη διαφορά μεταξύ των δύο άδικων και η οποία
έδωσε λαβή στην άγωγή, είναι η ερμηνεία που οι έκδοσε, δίδουν
στο άρθρο 20(η) (1)(2)(3) του Καταστατικού της Συντεχνίας –
τεκμήριο 1.

Πάρω τώρα στην άλλη άγωγή (των δύο γυναικών). Απόφαση δικαστή κ. Αρτε-
μίου (και την απόρριψη αίτησης της άγωγής), σελίδα 2, γραμμή 33:

Το ουσιαστικό ενοχών ζητημα στην υπόθεση είναι η
ερμηνεία του επίδικου άρθρου του καταστατικού της συντεχνίας.

Πανομοιότυπο αντικείμενο άγωγων

Πάρω τώρα από αντικείμενο, (από η ζήτηση δηλαδή οι εναγοσες),

Άγωγή Κοτσώνη. Απόφαση δικαστή κ. Χ Κωνσταντίνου, σελίδα 1, γραμμή 52:

Στην υπό των άνω παρόν και τίτλο άγωγή, ο ενάγων
αίτει:

- Α. δήλωνε του Σεβ. Δικαστηρίου ότι οι υπα-
λληλότητες των εναγομένων 2 και 3 εις τας
εκλογάς της 14.3.86 δι' ανεξάρτητων μελών
της Εκτελεστικής Επιτροπής της εναγομένης
— I — Συντεχνίας τηρήσαν άδρα ως επίσης
και η εκλογή των εις τας ως άνω θέσεις
τηρήσαν άδρας.

Πάρω στην άγωγή των δύο γυναικών. Απόφαση δικαστή κ. Αρτεμίου, σελίδα 2,
γραμμή 3:

Οι ενάγουσες προσβάλλουν την εκλογή των εναγομένων
2 και 3 και με την παρούσα άγωγή τους ζητούν δήλωσθ, ότι
οι υπαλληλότητες τους δεν ήταν έγκυρες και επομένως δεν
μπορούσαν να εκλεγούν νόμιμα ως μέλη της Εκτελεστικής
Επιτροπής της ΕΥΡΗΚ.

(Η μόνη διαφορά σ' αυτή που ζητούσαν ήταν ότι ο μόν Κοτσώνης ζητούσε
άκυρωση όλων των εκλογών, ενώ οι δύο εναγοσες ζητούσαν άκυρωση της εκλογής
την εναγομένων, ενώ οι δύο εναγοσες ζητούσαν άκυρωση της εκλογής
των δύο εναγομένων.)

Πανομοιότυποι προβαλλόμενοι λόγοι

Πάρω τώρα στους λόγους. Άγωγή Κοτσώνη. Απόφαση δικαστή κ. Χ Κων-
σταντίνου, σελίδα 3, γραμμή 5:

- 4. Ο ενάγων υπέβαλε την υποψηφιότητα του εμ-
προθέσμου και συμφώνως του Α. 20(η) 2 του Κατα-
στατικού ήτοι υπογεγραμμένη από τον ίδιο και
16 ετήσιων μελών, δύο από κάθε επαγγελματικό τμήμα,
ως υποστηριζόμενοι ταύτην.

- 5. Κατά ταράβασιν που ήσαν Καταστατικού οι ενα-
γομένοι 2 και 3 υπέρβηκαν την υποψηφιότητά των η
οποία δεν ήτο υπαγεγραμμένη ως ανωτέρω υπό αυθεντός
υποστηριζόμενος ετέρου μελών.

Άγωγή των δύο γυναικών. Απόφαση δικαστή κ. Αρτεμίου, σελίδα 2, γραμμή
16:

Ο λόγος που προβάλλεται για την ακυρότητα της
εκλογής των εναγομένων 2 και 3 είναι γιατί οι τελευταίοι
δεν υπέβηκαν την υποψηφιότητα τους υποστηριζόμενοι από
16 υπογεγραφές υπαλλήλων, δυο από τον καθένα των εκτό επαγγέλ-
ματικών κλάδων του Π.Κ, όπως πρόβλεπεται το άρθρο 20(η)(2)
του καταστατικού της συντεχνίας.

Κ. ΧΡ. ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ: ΑΥΤΟΑΝΑΙΡΕΣΕΙΣ, ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ, ΚΑΙ ΓΚΑΦΕΣ

Τώρα που είδαμε στην ίδια και την άλλη υπόθεση την εκ διαμέτρου αντίθετη
πόση μεταξύ των δύο δικαστών, πάρω στην αίτηση που δέν ένας, του κ. Αρτεμίου,
για να την δω με άρε – αυτής πλάνου, όχι συγκριτικά. (Θυμίζουμε ότι εξετάζουμε
πάντα το ίδιο σημείο, ότι δηλαδή, κατά τον κ. Αρτεμίου – και τον συνήγορο των
εναγομένων βέβαια! – το δικαστήριο δεν δικαιούται να επηρεάσει στα εσωτερικά
μέρος συντεχνίας, και καθ' επέκτασιν δεν έχει δικαιοδοσία ερμηνείας του κατα-
στατικού της).

Όμως, σ' αυτή του την ετοιμαστική προσπάθεια (έπεισή προσπάθεια να
δικαιώσει το λάθος και να... καθυγιάνει τις συντηρητικές), περίπεσε ΦΥΣΙΟΛΟ-
ΓΙΚΑ σέ αυτοαναίρεσης, αντιφάσεις και γκάφες. Ξέ μίαν, μάλιστα, τουλάχιστον
περίπτωση, περιέπεσε σέ κάποιους συλλογισμούς που παράγουν μίαν χιζοφρε-
νικήν εικόνα (που θα την δω στην επόμενη συνέχεια). Μίαν άλληνη αχιζοφρε-
νικήν εικόνα, που την εξετάσαμε από δεύτερο σημείωμα, είδαμε ότι παράγει ή έκ
μέρους του κ. Αρτεμίου και του συνήγορου των εναγομένων κ. Α. Κωνσταντίνου
άποψη νοηματικής σύνδεσης των φράσεων «θεωρούνται ως επικρατέστεμα»
και «εν το επιθυμούν».

Αρχίζουμε λοιπόν με τις αυτοαναίρεσεις. Σελίδα 7, γραμμή 8:

Όπως έχω ήδη αποφασίσει το Γενικό Συμβούλιο Αντιπροσώπων,
έχει δώσει την ερμηνεία στο καταστατικό. Εξ υποθέ-
σουμε όμως ότι το δικαστήριο διαφωνεί με την ερμηνεία αυτή,
πώς θα ήταν τότε το αποτέλεσμα στην υπόθεση; Κατά τη
 γνώμη μου δεδομένοι ότι το καταστατικό προνοεί διαδικασία
ερμηνείας των προνοιών του από ειδικό σώμα τα μέλη της
συντεχνίας θεωρούνται από αυτή, εφόσον βέβαια η ερμηνεία
που αποδίδεται είναι λογική και μέσα στα πλαίσια των σχε-
τικών προνοιών του καταστατικού. Το κριτήριο όμως ελέγχου
αυτής της ερμηνείας δεν είναι τί θα αποφασίσει ένα δικαστήριο,
αλλά κατά πόσο η ερμηνεία που δόθηκε δεν είναι νομικά παρά-
λογη και διαστραμμένη.

Αυτοαναίρεσεις

Πριν δωμε την αντίφαση που έχει αυτό το απόσπασμα με άλλα (που θα το
πιστεύσουμε), άς δούμε δυο αντιφάσεις που περιέχει έν αυτή!

Ασπών. Μας λέει καθαρά ο κ. Αρτεμίδης ότι οι άνω ακόμη διαφωνούσε με την
ερμηνεία που έδωσε το Γ.Σ.Α., άσχετα λέει, τα μέλη της συντεχνίας θεωρούνται
από αυτή την ερμηνεία: και άρα δέν δικαιούνται να επηρεάσουν από το δικαστήριο
άλληνη ερμηνεία «εφόσον βέβαια η ερμηνεία που αποδίδεται είναι λογική!»

Άλλα, ποιά ήγη, ποιός είναι αυτός που θα αποφασίσει αν ή ερμηνεία είναι
λογική ή όχι, αν δέν είναι το δικαστήριο;

Δύο τρεις γραμμές πιο κάτω, στο ίδιο απόσπασμα, και πάλιν ο κ. Αρτεμίδης
αυτοαναίρεται. Ξαναδιαβάστε:

Το κριτήριο όμως ελέγχου
αυτής της ερμηνείας δεν είναι τί θα αποφασίσει ένα δικαστήριο,
αλλά κατά πόσο η ερμηνεία που δόθηκε δεν είναι νομικά παρά-
λογη και διαστραμμένη.

Και ξαναρωτώ: Ποιός, αν όχι το δικαστήριο, θα αποφασίσει κατά πόσον ή
ερμηνεία «που δόθηκε» είναι «νομικά παράλογη και διαστραμμένη»; (Και μάλιστα
ΝΟΜΙΚΑ παράλογη! Και ΝΟΜΙΚΑ διαστραμμένη!)

Έκτος κι άν ο κ. Αρτεμίδης μας πει ότι δέν κατάλαβε καλά, και ότι
δηλαδή, το δικαστήριο άλλως μπορεί να άκυρώσει: μεν μίαν ερμηνεία που έδωσε το
Γ.Σ.Α., να την άκυρώσει επί τη βάση του ότι είναι «νομικά παράλογη και διαστραμ-
μένη», αλλά να μην δώσει άλληνη την ερμηνεία και να... άναπέμψει το θέμα σέ ο
Γ.Σ.Α. γιά δεύτερη ερμηνεία, και τρίτην, και τέταρτην, μέχρι οι αυτοσχέδιοι
«ερμηνευτές» να βγάλουν μίαν «ερμηνεία» που να μην είναι «νομικά παράλογη
και διαστραμμένη»!

Αντιφάσεις

Άς δούμε τώρα (πρώτ, από τις αυτοαναίρεσεις του ίδιου και του αυτού
άποσπασματος, που είδαμε), και τις αντιφάσεις του προς άλλα απόσπασμα του
υπόρουχο σε άλλες σελίδες της άπόφασης. Πάρω τρεις σελίδες πιο πριν, στην
σελίδα 4, γραμμή 11:

Είναι κοινώς παραδεκτό ότι το δικαστήριο ερμηνεύει
το καταστατικό μιας εταιρείας, οργανισμού ή συντεχνίας με
τους συνήθεις κανόνες που εφαρμόζονται στην ερμηνεία
συγγράμω. Το ζήτημα της ερμηνείας ενός συγγράμω είναι
βέβαια νομικό. Έχει όμως νομολογικά καθιερωθεί ότι οι
κοννομικοί που προβαλλόνται στο καταστατικό μιας συντεχνίας
δεν πρέπει να ερμηνεύονται κατά γράμμα ή με την εφαρμογή
των κανόνων που ισχύουν στην ερμηνεία νόμων. Αντίθετα, να

δικαστήριο αποδίδει τέτοια ερμηνεία στο καταστατικό που
να είναι εύλογη, έτσι που να εφαρμόζονται εκείνα που σκο-
πόηται και εννοεί ο συντάκτης του έχοντας υπόψη αυτούς
που θα το διαβάζουν.

Έδώ λοιπόν, ο κ. Αρτεμίδης της σελίδας 4, διαμφεύει τον κ. Αρτεμίδη της
σελίδας 7! Στην 4, εδω, ΜΑΣ ΛΕΕΙ ΟΤΙ ΟΝΤΩΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΜΗΝΕΥΕΙ
ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΑ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ! Και μάλιστα μας λέει και τον τρόπο που συμφωνά
με την νομολογία πρέπει να ερμηνεύονται το καταστατικά! Και μάς λέει ότι το
δικαστήριο αποδίδει ερμηνεία (που να είναι εύλογη). Με δυο λόγια μάς λέει ότι το
δικαστήριο δέν νικάει τας χειρας του, όπως τας νικάει στην σελίδα 7! (και υποθέ-
σαμε όμως ότι το δικαστήριο διαφωνεί με την ερμηνεία αυτή, πως θα ήταν
τότε το αποτέλεσμα στην υπόθεση;) Και «έκανα την γνώμη μου δεδομένου ότι
τό καταστατικό προνοεί διαδικασία ερμηνείας των προνοιών του από ειδικό
σώμα τα μέλη της συντεχνίας θεωρούνται από αυτή.» Και «Το κριτήριο όμως
ελέγχου αυτής της ερμηνείας δεν είναι τί θα αποφασίσει ένα δικαστήριο.»
Τώρα λέει ότι το ζήτημα της ερμηνείας ενός συγγράμω είναι νομικό!

(Όσο γιά το πόσο «εύλογη» είναι ή «ερμηνεία» που έδωσε το Γ.Σ.Α., το
είδαμε!

Όσο γιά το έν οι συντάκτες του Καταστατικού «εκαποίησαν» υποψηφιότητα
χωρίς υποστηρικτικές υπογραφές, είδαμε ότι καί τέτοιο δέν «εκαποίησαν» διότι αν
«εκαποίησαν» θα ήσαν και «εξειδικευμένη» φόρμα.

Όσο γιά αυτούς που να διαβάζουν, τόσον ορισμένους τουλάχιστον
υπαλλήλους – μέλη της ΕΥΡΗΚ, όσο και από τους άγωνιστές μας εδω, είναι βέβαιο
ότι αν δέν δένον να τους επηρεάζονται άσυντηρητικές, ούτε δέν δένον να αντικατά-
βονται τό «θεωρούνται ως επικρατέστεμα, αν τό επιθυμούν» ως ισχύσιμο του «δέν
έχουν ανάγκη υποστηρικτικών υπογραφών.»)

Καλά, θα μου πείτε, είναι δυνατόν ένας δικαστής να είναι τόσο άπροσεκτικός
που να μην προσέξει μίαν τέτοιαν διαμετρική αντίφαση μεταξύ δύο άποσπασμα-
των που άπεχουν μεταξύ τους μόνο τρεις σελίδες; Μήπως συμβαίνει και άλλο
που δέν κατάλαβε καλά;

ΑΠΑΝΤΩ:

α. Όχι δέν υπάρχει τίποτε που δέν κατάλαβα εγώ! Οι αντιφάσεις είναι εκεί!
Ξαναδιαβάστε τις! Όποια και να είναι ή έξήγηση, έχουμε μπροστά μας ένα
γεγονός!

β. Μά άν δέν πρόσθε άντιφάσεις και αυτοαναίρεσεις που περιέχονται στο
16α και τό αυτό απόσπασμα, στις ίδιες γραμμές, θα πρόσθε άντιφάσεις των
όμοιων τό άπο σκέλη άπέχουν μεταξύ τους τρεις σελίδες, με ένδεκα μάλιστα
να γραφτηκε το κοίμενο της κάθε σελίδας πέν ξεχωριστός μέρος:

Γ κάρτες

γ. Προσέξτε και κάποι άλλο! Στό κάθε ένα από τα δύο απόσπασμα, (αυτό της
σελίδας 4 και αυτό της σελίδας 7), εξετάζεται διαφορετικό θέμα! (Όρισμένους και
θα κατάλαβετε την έννοια του θεσμολογικού.)

Στό απόσπασμα της σελίδας 4 εξετάζεται το θέμα της ΟΡΘΟΤΗΤΑΣ της
ερμηνείας που έδωσε το Γ.Σ.Α. Εκεί, στην σελίδα 4, δέν άρχισε άκόμο να εξετά-
ζεται το θέμα της ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑΣ. (του κοινός δηλαδή έχει αρμοδιότητα να
ερμηνεύει τό Καταστατικό.)

Την θέση ότι ο αρμόδιος είναι το Γ.Σ.Α., ο κ. Αρτεμίδης την προποσφαινει
στην σελίδα 7, στο απόσπασμα που παραθέσαμε (στο καταστατικό προνοεί
δικασία ερμηνείας των προνοιών του από ειδικό σώμα και «εν κριτήριο
όμως ελέγχου αυτής της ερμηνείας δεν είναι τί θα αποφασίσει ένα δικαστή-
ριο»).

Στήν σελίδα 4 εξετάζεται άκομη το θέμα της άρθότητας τό άποιο άρχισε να
ερωτηρετάζεται στην σελίδα 2: («Το ουσιαστικό ενοχών ζητημα στην υπόθε-
ση είναι η ερμηνεία του επίδικου άρθρου του καταστατικού της συντεχνίας»).

Η εξέταση του άκόμοτος της άρθότητας συνεχίστηκε και στην σελίδα 5:
(«Κατά την γνώμη μου η εισηγησή αναφορικά με την ερμηνεία του επίδικου
άρθρω που έγινε από τον κ. Κωνσταντίνου είναι ορθή.» Και «Είναι άκόμολο σπουδ-
νός ότι ο ορισμός των συντακτών του καταστατικού ήταν να ηρησάσουν μια
εξειδικευμένη κατάσταση»).

Στήν σελίδα 6 λήγει το θέμα της άρθότητας και άκόμο αρχίζει ή εξέταση του
θέματος της αρμοδιότητας ερμηνείας:

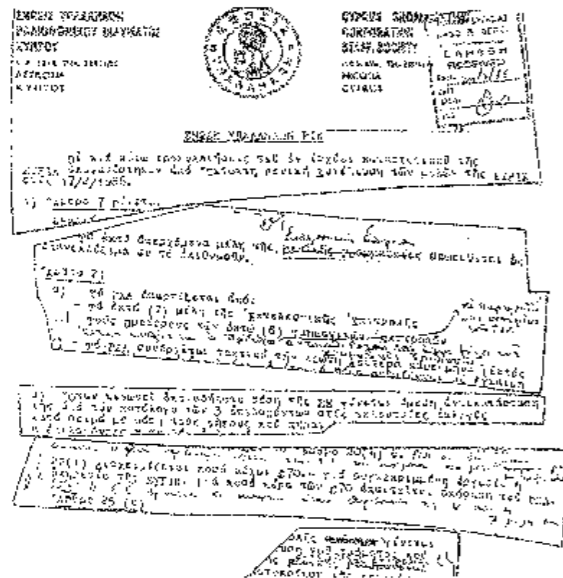
Με βάση την ερμηνεία που έχω δώσει το αποτέλεσμα
είναι η απόρριψη της άγωγής. Θα πρέπει όμως να προσχερήσει
να επιληφθεί και των άλλων ζητημάτων που έχουν εγγραφεί στην
υπόθεση σε περίπτωση που να Ανεπίπετο Δικαστήριο, αν το
ζήτημα παραχρησθεί, ενόπιον του, αποφασίσει διαφορετικά.

Το άρθρο 31 του καταστατικού προβλέπει πως την
εξουσία ερμηνείας του καταστατικού έχει το Γενικό Συμβούλιο
Αντιπροσώπων.

Και στην σελίδα 7, μετά από κάποιους εισαγωγικά, ο κ. Αρτεμίδης παίρνει
θέση στο θέμα της αρμοδιότητας: («Κατά τη γνώμη μου δεδομένου ότι το
καταστατικό προνοεί διαδικασία ερμηνείας των προνοιών του από ειδικό σώμα
να μέλη της συντεχνίας θεωρούνται από αυτή.» και «Το κριτήριο όμως ελέγ-
χου αυτής της ερμηνείας δεν είναι τί θα αποφασίσει ένα δικαστήριο.»).

Λοιπόν, να τί έγινε που ημηνείρησε τόν άντιφάση του κ. Αρτεμίου της
σελίδας 4, και του κ. Αρτεμίου της σελίδας 7.

ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Σελίδα 10, γραμμή 16:

συνταξία ΕΥΡΙΚ είχε παύσιον από την σύνθεσι του εκτελεστικού της συμβουλίου, γιατί α' αυτό μετέχει οι αναγόμενοι ως πρόεδρος και οργανωτικός γραμματέας αντίστοιχα, θα έπρεπε να ήταν η ίδια ανάλογα και όχι αναλόγως.

Τι να πει κανένας γι' αυτό τό δανόνυμα, ή έστω γι' αυτή την διαπίκωσι, που θυμαζει ζωηρωτικόν πίνακα με σχιζοφρενικό θέμα;

Αλλά, κύρια Αρτεμιδη, συνταξία είναι και η Έλενη Κοραή-Γερολέμου, και η Έλενη Γιαντελιδου, και ο Άγγελος Κοτακωνής! Πού να ενδείξη η συνταξία; Τούς Κοραή, Γιαντελιδου, και Κοτακωνή, η μήπως να ενδείξει τον εαυτό της; Αλλά και να θέλει να ενδείξει τον εαυτό της, ποίον οργανόν η σώμα της συνταξίας θα την προσδιοπούσαε ή εκπροσωπούσε σάν ενάνομη, και ποίον σάν αναγόμενης; Η μήπως, όλα τα υπόλοιπα μέλη, (και τα τρακοσάρη) να ενδείξουν τους Κοραή και Γιαντελιδου; Η μήπως η συνταξία, διά τών Κοραή και Γιαντελιδου να ενδείξει τους Κοραή και Γιαντελιδου (μόφω ή Κοραή-Γερολέμου και η Γιαντελιδου δον δικαιούνται)?

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Χ' ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΡΤΕΜΙΑΔΗΣ

Αλλά, ός άρρήσασμε τόν κ. Χ' Κωνσταντίνου, τήν άλλο δικαστή, να δώσει και αυτό τό θέμα μίαν άπάντησι στον κ. Αρτεμιδη. Ομιάζουμε ότι ο σονήγορος τών έναγυρουίν, Α. Κωνσταντίνου, διατύπωσε τούς ίδιους ισχυρισμούς και βάσει, τόσο στην υπό έξι έσιση υπόθεσι όσο και στην άγωγή Άγγελου Κοτακωνή εναντίον τών ίδιων έναγόμενων. Στην άγωγή Κοραή και Γιαντελιδου είδαμε ότι ό κ. Αρτεμιδής συμφώνησε σολώθων με τόν σονήγορο. Πρακτικά, δηλαδή, ή οικήμη αλλητή του κ. Αρτεμιδής, όπι θα έπρεπε ή ΕΥΡΙΚ να ήτον ένάνομη και όχι έναγυρομένη, θα πρέπει και πάλι να άνηκει στον κ. Α. Κωνσταντίνου.

Ένα είση περιπέσει, ό δικαστής κ. Χ' Κωνσταντίνου, δίνας μίαν άποστομωτικήν άπάντησι στον κ. Α. Κωνσταντίνου ή όποια έφαρμόζει θεωρία και σέ όσα όπι ό κ. Αρτεμιδής, και βάζει τό πράματα στην όθεσι τους με τόν πό τετραγωνικό τριών:

Λοίπον, άπόφασι κ. Χ' Κωνσταντίνου, Σελίδη 17, γραμμή 12, κατά τήν έκδοσι του προσωρινού διατάγματος που ζήτησε ό Κοτακωνής:

it is not a case where what is complained of is a wrong done to the union, a matter in respect of which the cause of action would properly and properly belong to the union. It is a case in which certain members of a trade union complain that the union, acting through the delegate meeting and the executive council in breach of the rules by which the union and every member of the union are bound, has invaded the individual rights of the complainant members.

Δηλαδή, (μεταφράζω στα πρόχειρα):

Δέν πρόκειται για υπόθεσι όπου αυτό εναντίον του όποιου υπάρχει παράνομο είναι άδικία που διαπράχθη εναντίον της Συνταξίας, ένα θέμα σε σχέση με τό όποιο ό λόγος άγωγής θα ήηκε προστασίας και πρεπόντως στην Συνταξία. Είναι μία υπόθεσι στην όποια όρισμένα πρόσωπα, μέλη μίος συνταξίας παραπονούνται ότι ή συνταξία ενεργώντας διά του Συμβουλίου Αντιπροσώπων και της Εκτελεστικής Επιτροπής, κατά παράβασι τών κανονισμών με τούς όποιους ή συνταξία και κάθε μέλος της είναι δεσμευμένοι, έχει παραβιάσει τό άτομικά δικαιώματα τών παραπονουμένων μελών.

Τό πιο πάνω άποσπασμόν μέρος ένας μακροσκελούς άποσπάσματος, από τές σερεις και πλέον σελίδες, από μίαν άπόφασι κάποιου JENNINGS, τό όποιο άποσπασμα ό κ. Χ' Κωνσταντίνου πέταξε στή μούτρα του σονήγορου τών έναγόμενων γιά τών ισχυρισμό του τελευταίου, ότι ό Άγγελος Κοτακωνής δέν είχε «άγώνιμον δικαιώμασι»!

ΚΑΛΛΗΣ V. ΑΡΤΕΜΙΑΔΗΣ

Θέλουμε, τέλος, να κάνουμε και μίαν άλλην άναπαράβολή. Μεταξύ τής υπό κρίσιν άπόφασις του κ. Αρτεμιδής, ή όποια προσέγει, υποβάλλει, και παρίνει τήν άουδοσία τήν άουναρτησία, και τήν τσαπιστοσύλη, και αλήθεια και άκριτά όμεια τό άτομικά δικαιώματα, θέλουμε λοιπόν να τήν άναπαράβάλουμε πρής τήν άπόφασι του δικαστή κ. Καλλή, ό όποιος τό άπογευμα του Σαββάτου 16 Μαΐου 1987 έδωσε ένα άχηρό χαιτούκι στή μούτρα τής άσπυνομικής άουδοσίας και άουναρτησίας, άγνούμενος να εκδώσει τό διάταγμα έκαήμερης κρίτησις τής εθόρυσσις της νεαρής Αίσως Χαλούμα που ζήτησε ή Αστυνομία, ή όποια διερευνάθε έναντίον τής ύποψις υποθέσις συννορησίας γιά άπόπεια χρημάτων άλλά, όχι μόνο δέν παρουσίασε τέτοιαν μαρτυρία στή δικαστηριο έναφορικά με τήν φύσι του κάκουρηγματος που ύποψιθείτε διερευνούσε, άλλά ούτε καν άνέφερε ή Αστυνομία έπίσημα στή δικαστήρια, όδηήτως περί θανατηφόρων άσειών, διά τής απειλής χρήμασι τών όποιων υποπίσεται ότι ή ύποψη ή θα άποσπασεί 15 εκατομ. δολλάρια!

Η Αστυνομία φαίνεται όπι θεωρούσε σάν δεδομένο, (πράγμα που ύπέθεξε και ό κ. Καλλής), ότι τό δικαστήρια θα λάμβανε ύπ' όψιν τον αυτό που μετέδιδαν τό μαζικά μέσα έπικοινωνίας χωρίς έπίσημα να τό ύποβάλλει ή Αστυνομία στο δικαστήρια!

Ο κ. Καλλής δέν δόχθηκε όπι μπορεί να «οκοπούνται» και να «ενοουόνται» άλλα (σελίδη 4, γραμμή 21, άπόφασις κ. Αρτεμιδής) μέσα από ένγκόφαλο τών έσπυνομικών, άλλα όμεις να διατυπώνονται άλλα μέσα στο δικαστήρια, όπως δόχθηκε ό κ. Αρτεμιδής όπι (δικασιον, άκουσων) τό «κακοποιήσι» ως έπανεκκλήριμα, άν τό έπιθυμούν «οκοπούνται» να σημαίνει χωρίς έκαεξή ύποστρηκτικές ύπογραφές!

Ο κ. Καλλής τόνισε όπι θα ήταν άντιθετο με τής άτομικής έλευθερίας άν έξέδωτε τέτοιο διάταγμα. Αντίθετα, ό κ. Αρτεμιδής, άπεφάνθη όπι οι έναγόμενοι δέν είχαν καν τό δικαιώμα να καταφυγούν στο δικαστήρια γιά να διαφορίσουν τό άτομικά τους δικαιώματα. (Σελίδη 10, γραμμή 24.)

Η ΕΥΡΙΚ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ

Ο κ. Αρτεμιδής, σε άντιθεσι με τόν κ. Καλή που δέν άπέδεξε τήν άουναρτησία της ΕΥΡΙΚ, άπεδέχθη σολήθων τήν άουναρτησία της περιφασώς «έρμηγνείας» του ότου κάλουμένου Γενικού Συμβουλίου Αντιπροσώπων τής ΕΥΡΙΚ. Ο κ. Αρτεμιδής είπε ότι μόνο στην περίπτωση που ή άπόφασι τής ΕΥΡΙΚ ήταν ένα καπιρτσιο, θα μπορούσε να τήν άνατρέψει!

Αυτό τό είπε διά του άτοματος κάποιου δικαστή HARRMAN (χωρίς να άντιλαμβάνεται ότι άκόμη κι αυτό ήταν ένα μπόιμαραγκ κατά πάνω του). Σελίδη 7, γραμμή 34:

The Court could make a decision that was so perverse as to be properly described as a mere caprice,

δηλαδή:

Τό δικαστήριο θα μπορούσε να άνατρέψει μίαν άπόφασι (πιντεχνία) ή όποια ύπήρξε τόσο άσκροφρική ώστε να μπορεί δικαιωματικά να περιγραφεί σάν σκέτσο καπιρτσιο.

Αν λοιπόν αυτό τό τεσστούαγμα της «έρμηγνείας» του Γενικού Συμβουλίου Αντιπροσώπων τής ΕΥΡΙΚ δέν είναι ένα καπιρτσιο, μιά βίδα, ένα παίριμα, μια ιδιοτροπία, ένας σπαιθελισμός, μιά παραξενιά, τότε δέν έξορο τί είναι. Ούτε έξορο σέ ποίο μέρος του κόσμου άραματιον έχουν τό προνόμιο να υποβάλλουν τις ύπορηκίτητες τους άλλας με τό να «έκφυρουν» την έπιθύμια τους ποίτου (σελίδη 5, γραμμή 36, από τήν άπόφασι του δικαστή τής Αισκουσίας «Χριστιού Αρτεμιδής), χωρίς αυτό να μπορεί δικαιωματικά να περιγραφεί σάν σκέτσο καπιρτσιο.

ΥΓ. 1: Θα πρόσθετον οι άνεγνώστες ότι και μετά τήν χαρακτηριστική βολή που δώσαμε στον κ. Αρτεμιδη έση από τήν τρίτη σελίδη, (ΒΛΕΠΕ τήν ένότητα CAPP DE BRASSE), σέσκολαυθήσαμε να βάλουμε εναντίον του. Λοίπον, αυτό δέν όφείλεται σάν mere caprice άλλα σέ γεγονός όπι οι άπερχόμενες βολές θεωρούσαν ως έπακονάξιμες, άν τό έπιθυμούν.

ΥΓ. 2: Πέρα από τις άλλες άποδείξεις και συλλογισμούς που παρουσίασα γιά τήν στοιχειοθέτησι του ισχυρισμού μου ότι ό κ. Αρτεμιδής έβγαλε τήν άπόφασι του με μίαν πρωθύστερη τεχνική, (πρής τό πόρισμα, και μετά ή κατασκευή τών συμπαραμηνών γιά να τό δικαιολογήσουν), υπάρχει και μιά άλλη άπόδειξη! Ο κ. Αρτεμιδής τό δήλωσε μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου ότι θα έβγαζε τήν άπόφασι που έβγαλε! Και τό δήλωσε πολύ πριν τελείωση ή άκρασηματική διαδικασία! Και αυτό μήκη σή πρακτικά, κατά τήν άποπίθησις του σονήγορου τών έναγόμενων, (τής πλευράς δηλαδή που έχασε), κ. Κίκη Ταλαριδί!

Ομιολογώ βέβαια όπι παρά τις προφορικές πληροφορίες τής όχι έχω γιά τό γεγονός, δέν έχω αυτή τήν ενήμη τό έγγραφο στοιχειοθέτησις του γεγονότος, ή μάλλον του κατά πληροφόρησι γεγονότος, δηλαδή δέν έχω τό πρακτικά τής δικής. Οι εση δικηγοροι τών όπίων ζητήσα πρής τούτο τήν βοήθεια, μου είναι, προσβάλλοντας διάφορα προσηήματα, ότι δήθεν δέν κατάφεραν να τό πάρουν ή να άντιγράψουν τουλάχιστον τό καιριο σημείο. Είναι κι αυτό, πιστεύω, ένας ένδεικτης διαφόρων καταστάσεων που άναφέρονται στην άνάυση που διαβάσατε.

ΥΓ. 3: Τό θέμα, τώρα, είναι κατά πόσον αυτή ή άπόφασι θα μείνει στην Ιστορία σάν μιά άπόφασι που έπιασε ή σάν μιά άπόφασι που δέν έπιασε. Διότι τό ότι θα μείνει στην Νορμη και Γλωσσική Ιστορία, είναι δεδομένο. Είτε πόσον κάποτε στή χωρία μου τό πρακτικά, είτε όχι.

Αντώνης Κοντιμενιώτης

Απορατη απειλή

Κώστας Λαριτιώσις
 Το θρίλερ «Απορατη απειλή» άποσπασέ Τησα για κοιχώριστση άποθάρση στην κοιχασι Ξερραία που διάτπει την πολιτική της μοναρχίας του Β.Ι.Κ. και απειλεί, με κάποια απειλάει, φυσικά, μια άποείξη της τάλης που επιδεικνύουν κάποια κανόνια στην Κοραή, που φαίνεται οι εισαθηθίεις της σάν ηγίζουν τήν περιφρομησική μας παχυδερμία ή εθελεγγυαλία.

Τηννα καδ' όλοι σύγχρονοι σε θεώροτο Ιταλία πολιτικό θρίλερ, που εντυπωσιακά βάζει στις μακροσκελές μας αθόνας κάποια από τα προβλήματα που χειροποίησι αντιπροσώποιζον οι λαοι της Ευρώπης και σιγα συγκεκριμένη περιποίησι, η Αγγλία.

Μερικώς από αυτές τις αχίρες είναι το θέμα της πυρηνικής ενέργειας, της χρησις της και τους κινδύνους που εισπερικλείει αυτή, όπως φάνηκε από το άστοχημα του Τσερνουβίλ και απ' αυτό που συμβαίνουν καθήμενά. Στη ταινία γίνεται λόγος γιά τήν μεταφορά πυρηνικών καταλοίπων.

Τήν στιγμή που ο αστυνομικός Κρέιβεν (Μπόμπ Μίτσεκ) στέκεται στη γέφυρα, από κάτω περνά ένα τριπλο που κοιτάζει μηχανικά κατάματα.

Τό ήθος στην Αγγλία, εδω και πολύ καιρο, υψόφει δυσκόλο κίνημα γιά τόν πυρηνικό αφοπλισμό, και τώρα πολλοί κερπυγιάη, μετυσθ σιγου και τρεμμένον ως σπότες της γυναικής του διερασμα Θεωπιου, έχουν στρατηοπέδουσι έξω από πιρηνικό έασις, εμπόδιζοντας και αναθερονησις κινήσις των ποικών του μαζικού θανάτου. Είτηρη ή τοική αυταδισικήη που εδω και πολύ ανεπτυγμένη σαν θεσμος στην Αγγλία, έχει απειλίξει μια πλάσμη δικαιοσύνη ενάντια στην πυρηνική ενεργεια και πολλοι δημοι έχουν κερήθρη τήν κερησί τούς αποπληροσοπησις τήν ενόχ ενά άλλα με μηχανικές καμπάνιες προσπαθούν να άνοτάδωσιν τήν δικαιοσύνη τριπικών καταλόπων στη περιφέρεια του δήμου τους. Πρόσφατο παράδειγμα ή καρτιέρα του δήμου του CAMDEN διαβάσαμε τε είξη στη σχετική αφίσι που έχει εκδώσει τό δημοτικό συμβούλιο του Camden:

«ΠΟΣΟ ΚΟΝΤΑ ΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΤΡΑΙΝΟ»

«Τραίνα μεταφέρουν πυρηνικά καταλωπα μέσα του διερασμα βδομάδα... ή πρόκειται να γίνει εν κάποιο σποδύει σποία; Αν εδω, διαφύγει και το 1/10 της ραδιενέργειας απ' αυτό, αυτό σημαίνει ότι ο κόσμος θα εκκονώσει τα σπία, σε μια σκίνα μιλίων γύρω από το σημείο αυτό και πιθανόν γιά πολλά χρόνια».

Τι από όλα αυτά έχει δοί το φως της δημοσιότητας στην κυπριακή τέτα. Ένα μεγάλο τίποτα. Εκτός από φωτογραφίες του Τσάβλα και της Αέτηης Ντι και της βασίλισσας.

Από τήν άλλη θα άποσπασομε πολιτική αφέλα να πιστέψει κανείς, ότι αυτοι οι

άνθρωποι που αναγίζονται γιά πυρηνικό αφοπλισμό, είναι πράκτορες ή στην περιποίηση της ταινίας, τρεμοκράτες. Τελικά ριστά, ποιοι είναι οι τρομοκράτες. Ο πολιτικός αφοσπλισμός μπορεί να χρησιμοποιστεί και προβληματισμένως ταιφίς με σκοπό να τρέσει και να προδιδείσει γιά τις «κακές» προθέσεις των διαπινσιών που απειλούν τήν ασφαλις και τήν «τάξη» που θα μας εδωραλιεί ενυ πυρηνικό ολοκοτόρια.

Είναι φυσικό όπι η Αγγλία έχει γεμισεί από βόσεις πυρηνικών πυράδων γι' αυτό υπάχει και τέτοιο δυνατή κνημα, ενάντια στα πυρηνικά.

Εδω στην Κύπρο σάν τις σιμα να μας κινάπει και ταιρη ο θεός, μετεις ο άλλος τών βόσεων στην Κύπρο είναι τόσο ιθόσι: Όλοι έδωσαν πολύ καλό τί κροβούν οι έστρατες του Αρατουρού.

Ένα άλλο θέμα που δίγει η ταινία είναι και η σπεργια των μεταλλωρυχών και η ενάντια αναμίσξη ρωσικών αστυνομικών ενάντια, φυσικά, στα συμφορότα των εργατών και η παρακολούθησι σι-όλοισιτών.

Είναι τέλος, γνωστή ή τεχνική που χρησιμοποισσε ή σιδηρά Κούλα. Οπισου έν καταφέρει με τήν αστυνομική βία σε κερμει τον σίσιμα των μεταλλωρυχών χρησιμοποισσε σπεργιοασιπικου μηχανισμούς και τήν διάτπωση των εργατών, με τήν μέθοδο της μυστικής ψηφοφορίας και τών καπικών καπών, κάτι που δέν είναι έξω προς τήν μακαριότητα του Κυπριακού «κατάματος» ή δε νόθεσια σ' αυτές τις ψηφοφορίας θίγεται όμοια, μέσα από τους δικαιώμασι της ταινίας.

Επίσης και το θέμα της Ιρλανδίας όπου ο Κρέιβεν δηλώσει τήν παρουσία πολλών μυσικών προκλήρων της Μ.Ι.5.

Θε αξίξε να ανασέρουμε και τήν ρουσιική παρουσία στη ταινία που αγέραστου και πάντα αναγνωμένου μουσικού Ένρις Clifton.

Αυτό τό λίγα, με μια μικρή διάθεσι, προβληματισμού που θίγεται μέσα από τήν σύγκριση με τα δικά μας πράγματα, σήν Μ.Ι.Ε. που μοιάζουν ναίνι εντελής διαφορατικά.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΥΑΚΙΝΘΟΥ

Σαπόφισμα από το ομώνυμο προς έκδοσιν
ρυθμιστήριμα του Χαρήστου Λαζημάκη

Ο θείος (Πέτρος) χτυπημένος στις πόλε-
μο. Μόνο με σφαιρά και άλλα κακά στα νο-
σοκομεία για 2 μήνες.
Η αδελφή του - γεροντοκόρη - τα μεγάλα
μαρτύρια της οικογένειας - έφυγε για ένα
κονακί σε πιο σπυρμένο.
Ευτέρη - υψοκόρη που τον βρήκε
καλά κατά τη διάρκεια της αρρώστιας του.
Η σκηνή - φέγγει σχεδόν ακριβώς από το
νοσοκομείο για να νιώσει στην ιηθεία του γέ-
ρου - πατέρα του.

Αν ήθελε να συγκληθεί ξανά στο
νοσοκομείο. Ένα ολοκληρωμένο
αργόταν με τα δεκαδικά μέσα στην
δρόμους της πόλης, χωρίς να λαβαίνει
μια απόφαση κατά πού να τραβήξει.
Θα 'ταν κι αλίθιο να στείλουν να το
συλλάβουν. Άλλωστε οι άνθρωποι
χάρισαν τη ζωή, αυτήν που μπορούσαν
κι αυτός δραπέτευσε με δυο ζύλα στη
μασχάλη. Δεν θα ήταν επιόμενο λοιπόν
να τον κυνηγήσουν εκείνοι.

Στη Λεμεσό πήγε να δει μια θεία του,
που οτάθηκε πάντα πανεικιά μαζί του.
Όταν ήταν στο γυμνάσιο, περνούσε
στις γιορτές του Πάσχα και των Χρι-
στογενών να της συζητάει, ενώ εκείνη
επινοούσε πάντα με αβροτήτο μια χει-
ρονομία για να του χάσει το φιλοδώρη-
μα στη γέση. Που συχνά ήταν πιο υπο-
λογισμο από το χαρτζιλίκι που του 'δνε
ο πατέρας για το μεσοδιάστημα μέγρι
τις άλλες διακοπές. Περίστανε καμιά
φορά και για μπροδελο, γιατί κυρίως
ήταν αβήλωσ πόρος. Σαν όμως βράθηκε
στη βόση της στρογγύλης ακάλας, κοι-
τάζε προς το πάνω. Καλύτερα... μια άλλη
φορά... σκέπτεται.

Σ' ένα άλιε θείο, που όλο εκκείγε
στην κηδεία κι είχε μεγάλο κατάστημα
είδών υγιεινής, πορσελάνες και ονυχες,
πήγε κατά το μεσημέρι. Του ζήτησε λιγα
λεπτά να μπορεί να κοιτάξει... Να κινείται
κιθάρα, το εννοώ ακριβώς έτσι να
κινείται με τα δεκανίκια. Τού 'χανε παι
πως απήρχαν στην αγορά και πιο ελα-
φρά με ελατήρια, που σε σηκώνουν ανά-
λαφρα ψηλά, λες και δρασκελίζεις σε
αριωμένη ατμόσφαιρα.

Δεν τον ήξερα πως υπάρχουν τότσια,
είπε ο θείος. Και μετά από ένα λαμπόξο

λημα στα μικρά μάτια του, μήπως ξέρεις
επί πού να εισάγουν;
- Δεν ξέρω, μα ελπίζω πως κάποιος θα
βρω. Άλλωστε αυτό θα πρέπει να το
παραδώσω στο νοσοκομείο.
- Άκου μαρέ τους ακρείους, και δε
σας τα χαρίζουν αυτή; Κι όποια πολέμα
σου για την πατριδα... Άσε να κάνω ένα
ηλεθρόνιο. Ήθελα ο διευθυντής
Υγείας είναι επιστήθιος φίλος μου
Τους όνυχες, τ' αλασαστρο, τους καθρέ-
φους, όλα αυτά του τα προμήθευσα... Αλή-
θεια είδες τους νέους μας καθρέφτες;
Χάνεις, είναι Ιταλικοί πρώτης ποιότη-
τας, Μάλλον.
- Θείε είχα μαζέψει κάτι λεφτά που
τα φύλαγα για την αδελφή μου, μα ξε-
ρεϊς πώς είναι, τι να κανουμε...
- Όχι, εκείνη είναι η καλύτερη απ'
όλους μας.
- Ήθελα είναι κατατεθειμένα στην
Κερύνεια και διερωτώμαι κατά πόσο θα
μπορούσα να τα πάρω...
- Σε ποια τράπεζα;
- Κύπρου. Αυτή με το «Κωνόν Κυ-
πριών» στο έμβλημα...
Αυτή είναι, αυτή. Ένα λεπτό... ση-
κωσε το τηλέφωνο κι άρχισε να δάζει
ένα στιλό στις τρύπες των αριθμών. Ου-
μάσει τον αριθμό λογαριασμού: Έχεις
μαζί σου κανένα δευτεράκι;
- Πώς να είπαρνα δευτεράκι; θείε, ξε-
ρεϊς πώς φύγαμε απ' εκεί.
Όσο για τον αριθμό θα προσπαθήσω
να το θυμηθώ... Ναι, και 5963 4724 -
00731, αυτός ήταν.
- Μηνάδε, μήμη! Κι εγώ είχα την εν-
τύπωση πως υπέστη κάποια θλαση η μνή-
μη σου.
- Όχι θείε, η μνήμη μου είναι γερη.
Μπορώ να πω μάλιστα πως με αυτό που
έγινε, συνέθηκε κάτι πολύ παράδοξο με
τη μνήμη. Διηγήσεως αφάνταστε. Είναι
στη διάθεση σου να το ελέξεις κιόλας,
Γράψε μου για παραδειγμα τρεις δεκα-
ψηφίους αριθμούς κι εγώ...
- Καλά, πως το ελιγγάς αυτό;
- Νομίζω, με την απλή λογική μου θα-
βαια, γιατί δεν είναι κανένας επιστήμο-
νας, η σφαίρα πέρασε δίπλα από το νεύ-
ρο της μνήμης. Έυστα που λέμε, χωρίς

όμως να καταστραφεί το ίδιο το νεύρο.
Έτσιω γύρω κατ'όσο σινάμα προκίλεσε
υπεραίμία κι επομένως, όπως θ' αντι-
λαμβάνωσαι, πιο ψηλή θερμοκρασία.
Αυτή η υπεραιμία εντατικοποιεί τις λει-
τουργίες που απαιτούνται του νεύρου... Θα
συνέχισε έτσι την ημιεπισημονική θε-
ωρία του για την ουσία της μνήμης, αν
δεν τον διέκοπτε το καυχαστικό νεύλο
μας στο σύμμα.
- Φίλε μου, άνθρωπος του εμπόριου
σου, πως μπόρεσες; Είναι δυνατόν να
υπάρχει ένας τέτοιος αριθμός... Πρώτα,
πρώτα...
- Ναι, έχεις δίκιο, πως νολαστικά.
Απόλυτο δίκιο, ναι, και είπε ο θείος και
τον κοίταζε με αποτροπασμο.
- Θείε, ένα αστείο ήταν. Πως μπο-
ρούσο να δωμάμαι έναν αριθμό, που δεν
έθεσα ποτέ μου για σκοπό να τον απο-
μνημονεύσω. Αν ήξερα πως έτσι θα έρ-
χονταν τα πράγματα, θα μπορούσα ίσα-
ως. Όμως τα άλλα για την ενισχυμέ-
νη μνήμη και τους αριθμούς δεν είναι
πέρα. Και μ' όλο τούτο, θα 'θελα να το
ρωτήσετε, αν σαν αση, έχουν υπήθη-
τους να δώσουν αυτά τα λεπτά στους
δικαιούχους;
- Σηκώσε ξανά το τηλέφωνο κι άρχισε
τόρα μ' αιδιμοσύνη να λέει στο φίλο
του, πως πρόκειται για ένα ταλαίφωρο
ανεισάκι, που ο θεός δε βρήκε άλλο νε-
παϊδί μου, είναι ανήπηρος κι είχε γύρω
στις δυο χιλιάδες λίρες οικονομίας, που
κόψαν απ'αχώς απ' εκεί «Λη. κ.Λη.
- Όχι δυο χιλιάδες θείε, προσπαθού-
σε να επέμβει μπιθμικά και τραυλιζόν-
τας ο Πέτρος, διακόσιες, διακόσιες.
Όχι είχα αποφέραι κι εκείνες τις δεκά
για τα παντελόνι, νοσολογούσε σχεδόν
από μέσα του, εκατόν εννηννέα, θείε
είπε δυνατόν στο τέλος Χάμπαρ την ίδια
στηνή είχε δεχτεί την επιρροήση κά-
ποιου αόρατου θεραπεύτη που του σιο-
τονόθευζε γλυκά στ' αυτή πως, δεν είναι
παιδί μου καθόλου υιοσπή. νά 'χεις
εστω μικρός καταθέσεις στην τράπεζα,
κι αν θες να ξέρεις πως συμπαδάμε
τους μικροκαταθέτες... Εκατόν εννην-
νέα είπε τώρα ξεθαρρείοντας. Ήθελας,
τον τελευταίο καιρό, είχα μείνει από
παντελόνια, μονο από παντελόνια... άλλα

ρούχα είχα. Έμεινε τελικά κι αυτό στο
ράφτι.
Ο θείος ακούγοντας για δεύτερη φο-
ρά το μίζερο αριθμό, διαθε σαν κάτι να
τον είχε πειράξει και μόνο που 'θελε να
εξορκίσει το ενόχλημα με γέλιο, έμεινε
να κοιτά το τηλέφωνο σαν κάποιος που
του είχε φταίξει αναπιδιόρθωτα.
Κοίτα είναι θέμα κυβερνητικής συ-
λητικής. Ήδη έχουν μπλοκάρει την ελεύ-
θερη κυκλοφορία της λίρας μας στο
εξωτερικό, προφανώς γι' αυτό το σκο-
πό. Γιατί άλλως θα τις παρουν οι τουρ-
κολάδες, και αντιλαμβάνεσαι...
Απ' όλη την ευσχημη δικαιολογία,
συγκράτησε αποτυπωματικά κείνο το
«λίρα μας», πιο πολύ το «μας», μα δεν το
σχολίασε. Είπε μόνο: Αντιλαμβάνομαι.
Μόλις τώρα είχε προσεξει τις δυο κο-
πέλες που κάθονταν δίπλα μέσα σ' ένα
κλουβί από τζαμαρία και γελούσαν.
- Όλο όση είπαμε, τι λες θείε, τά
'κουσαν.
Δεν ξέρω Πιθανό. Γιατί πειράζει σε
τίποτα;
- Όχι, τι να πειράξει. Από περιέργεια
μόνο...
Έσφινικά σε να σηκώθηκε ανεμος άρ-
χισαν τα τηλεφωνήματα το ένα μετά το
άλλο. Ο θείος έπειρε το άσπρο, μετά το
πράσινο από τα χέρια του κοριτσιών,
κίμπασε μέσα στην ευδαμονία της
δουλειάς, αλλά η συμφοράση ήταν συμ-
φόρηση κι αυτό το αντιλαμβάνονταν ο
Πέτρος.
- Ωρα αιχμή, είπε κιόλας σε κάποιο
διακενο και σηκώθηκε να του δίνει.
Ο θείος σηκώθηκε κι εκείνος. Τυαλά-
κωσε νευρικά ένα δεκάλιρο και του το
'χεσε όσο πιο βαθειά μπορούσε στην
πρώτη τζέση του ανάμωσαν να χηρια
του και θα τηλεφωνήσω, είπε, στο Διευ-
θυντή Υγείας, είναι απαράδεχτο το κρά-
τος να μη χορηγεί τα δεκανίκια δωρεάν.
Θα τα κανόνισω, μείνε ήσυχος, αλλά όχι
τώρα. Γιατί, όπως πολύ εύστοχα είπες,
είναι ώρα αιχμής... είπε

- Κανονίστε τα θείε. Για.
- Όχι, μείνε ήσυχος.
Λίγα θήματα πιο κάτω μπήκε σ' ένα
ζαχαροπλαστείο στην Αγίου Αντρέου.
Εκεί που έκλειναν τα φανταστού τους με
το φίλο του το Χάρη όταν ήταν μαζί
στρατιώτες στο Κάστρα. Με καμιά πα-
λητριούλα των γύρω μαγαζιών, καμια
ανεσχόμενη γραμματέα, ότι τέλος λά-
χαινε να πισσιεί στ' ασκιστο τους.
Αθήα πράγματα κι εφήμερα, να ζηγού-
μαυτε, επίπωση του χεριού και της κό-
μης, το πολύ κανένα φιλι στον αέρα κατά
το σύμμα, χειρονομίες τέλος πάντων
χωρίς την αδύσταχη δεσμευτικότητα
επιουλώσιμες συγκινήσεις.
Έφαγε μια πούστα, παράγγειλε ένα μέ-
τριο και ταγέρα. Είχε να κενίσει απ'
εκείνη την ώρα που ούρλιαξε ο λοχαγός
να θιαστούν, μερικά δευτεράκινα πριν
εκτραγει ο όλωμος, τού 'χε πετάξει ο Σω-
τήρης το τελευταίο του ταγέρα...
Τό 'σβυσε σχεδόν στην πρώτη μου-
φήξιά γιατί του 'φερε διαπεραυστική ζέ-
λη... Ίδρωσε, σφάλισε ασυναίσθητα με
τις παλάμες του τα μάτια.
Όταν τα άνοιξε είδε μπρουτά του τις
κοπέλες της τζαμαρίας.
- Έχουμε μοιά ώρα για ξεκούραση,
είπε η μια.
- Δε γελώσαμε για σένα, είπε η άλλη,
η πιο μεγάλη. Καμιά τριανταριά χρόνων
και τώρα που την προσέχει, είναι η παλιά
υπάλληλος του θείου του. Από τότε που
ήταν ακόμη μαθητής ο ίδιος και αγίωσαν,
καθονταν ώρες στο καμαρίνι «με κλιμα-
τισμό» έγραφε απ' έξω, χωρίς ποτέ να
καταλαβει γιατί σώνει και καλά έηρεπε
να γράφει «με κλιματισμό». Ο θείος θύ-
μωνε όταν το ανεσιάκι του παρήλατε να
περάσει από κοντά του τις διακοπές. Σε
κάποια φάση, επαναλαμβανόμενη συ-
νομοτέλεια, του 'δνε ένα ποσό, όχι ευ-
καταφρόνησο για τον καιρό των ισχνών
αγρολάδων που διακόσσε όχι εφτά, αλλά
έξι βέβαια, όλα και τα χρόνια του γυμνα-
σίου. Ωρες ταπεινώσης, καρφωτότανε

σε μια βαθειά δερμάτινη πολυθρόνα
απέναντι, που σαν ιδρώνε με την πρώτη
κίνηση που έκανε για να ξεμυδιώσει,
αποκολλούνταν απ' αυτήν θόρυβο: θε-
λούδινο, έμοιαζαν σα να έκλανε στο
θείο του. Εκείνος όμως πολυάσχολος
έκανε πως δεν τους προσέχε.
Στο τέλος σηκωνόταν, ευχαριστώ,
έλεγε και ξεκουμπιζόταν για να μπει,
μόνος πια κι ελεύθερος από κάθε συμ-
βατικότητα, σ' ένα λεωφορείο για τη
Λευκωσία κι απ' εκεί στη Λάρνακα.
Όσο το λεωφορείο απομακρυνόταν,
αλλά τόσο αλόγυσαν μέσα του οι πι-
κροπηγές της καταγωγής του. Έμοιαζε
η καρδιά του μ' ένα ζερμπί γεμάτο
φρούτα, σκεπασμένο με τρυφερά ήλη-
ματόφυλλα, κανίσι στολμένο από το γε-
ρο του με συγγενείς και «φίλους». Το
ξεσκεπάζε, το αδειάζε μέσα στην κοιλιά
τους κι έτσι αναλαφρο πια, με ξεπληρω-
μένο χρέος, το ανέμιζε φεύγοντας. Την
ψυχή του.
- Επισε ότι θ' ανόραζε σκακάνια,
διακοψε τη σκέψη του η μικρή που είχε
με γλυκειά, όσα κι επιφθονη ομορφιά.
Τού 'δαλε στο χέρι δεκαπέντε λίρες, δε
φτάνουν δέβαια, συμπλήρωσε, απτά εί-
χαμε μαζί μας.
Φεύγοντας μπήκε σε μια κάθισα της
Αγίου Αντρέου, να μη στριβωνεται μέ-
σα στο στρόβιλο των τροχοφόρων,
της αγοράς και της πόλησης. Γιο πάνω η
μύτη του έπιασε μια ακαί ευαδιά γυναι-
κας κι έτσι πέρισε μπροστά από της
πουτένας που 'χε κοποτε πιάει δυο φο-
ρές μαζί της μέσα σε μοιά ώρα. Άλλαξε
κι αυτή, σκέπτεται, σαν την είδε να ζα-
ρώνει στο κεφαλόσκαλο, άμορφος
αγροειτής αγοράσι έρωτα. Κρεμά-
στηκαν τα κρέατα μέσα στα σκέλια της,
είπε και προχώρησε να βγει από κείνους
τοίς δρόμους που έξεχαν προφυλα-
χτικό, γιατί έπιασε την ακροβυστία του
επρόθυμη να φουσκώσει πια από τίτοι-
ες παρανέσεις.
Μπήκε στο εστιάτοριο λίγο πιο πέρα

απ' την Πλατεία Ηρώων. Εκεί που εξαργύρωναν τα κουπόνια του Χάρη με φαγητά, ειςχορήγηση της ομάδας όπου έπαιζε δεξιός μιας ο φτωχός στρατιώτης. Παράγγελε μακαρόνια με κυμά κι αρνάκι στο φούρνο. Αρνάκι, αν δεν κάνει λάθος, έχει να γευτεί από τη μέρα που χώρισαν με τη Μαρία. Όταν τα φέρανε, μόλις που άγγιξε λίγο τον κυμά, σα να 'τανε πολυσμένος και τὰ σπρωξε στην άκρη. Ήπιε ένα ποτήρι μπύρα και πήρε να ζαλιζεται. Ο μαγερός αρνήθηκε να πληρωθεί και του τὰ 'φησε κάτω από το πιάτο.

Σίμωσε τα ταξί να κρατήσει μια θέση για τη Λευκωσία, με του ανάδοξε - αλάςγε γνώμη, δηλαδή - και πισωβημάτισε. Δεν ήθελε να πάει πίσω στο νοσοκομείο, όσο κι αν η συνουσιότης του Ευτέρπη τον εξόρκισε πως έπρεπε να στραφεί πίσω το πολύ ως σήμερα το πρωί. Μόνο για λίγες μέρες και τελειώνει το θάσσο του, του υποσχέθηκε.

Την ίδια ώρα έβλεπε τη φτέρνα του να κολλά, τον αστράγαλο του να ζουμίζει. Σήκωσε το παντελόνι. Ένα μελντζανά υνρό, μάλλον όχι, με το χρώμα του γαλάζιου υάκινθου, στο διάολο, ένας θεός ξέρει από που εξοβελίστηκε στη σκεπή του. τούτο το χρώμα του διαβόλου, να του κερώνει την κλίση.

Καλή, θα πάω... Αν είναι για λίγες μέρες θα πάω... έκανε. Όμως μιας που είμαι εδώ κοντά θέλω να δω και το Χάρη

του Κάστρου. Γέλασε, έτσι που του ήρθε. Ο Χάρης δεν ήταν του Κάστρου, τι σημαίνει δηλαδή - του Κάστρου. Απλώς κάνανε τη θητεία τους κει πάνω, για μήνες μαζί, σα Βενετσιάνοι μεσαιάς τζεις. Ο ένας ανθυπολοχαγός, ο άλλος επιλοχίας, σ' ένα στενό δωμάτιο του Φρουρίου. Με τριανταριά ευκολόπιστους «υπηρέτες» κι ένα σαχίνη λοχαγό, που τον έφερνε ως εκεί μόνο η κακόβουλη υποψία του, πως πίσω απ' τη θάραϊά πόρτα, κάτω στους λαβύρινθους της σιτοιεπιάς, κάποια Αριάδνη τους ζετύλαγε το μίτο της προς τη χαρμόσυνη ματαιότητα του φυσικού έρωτα. Οι αντιδράσεις του αστάθμητες πάντα. μιας και δεν κατάφερε ποτέ να τους τσακώσει, παρά την παράφρονη δεξιάτητα και την ζηλότυπη αδεξιότητά του. Τώρα πια θά 'χει περιπέσει σε απλαχνική λήθη, γιατί στα τελευταία του, μη αντέχοντας στις πιέσεις, μεταγύρισε πραξικοπηματίας, διώχτηκε ένα μήνα πριν τη μεγάλη κι ανοίχτη ουμφορά. Χτες, προχτες μια εφημερίδα, είχε τη φωτογραφία του πονεμένου, αυτοχειρά στην πρώτη σελίδα.

Λοιπόν, στο Χάρη τώρα. Διάβασαν εκεί, το μίνιμουμ σαραντατρία βιβλία επιπέδου από το μέσο και πάνω, φάγανε εικοσιτέσσερις φορές σουβλάκια που σιγήθηως κερνούσες ο Χάρης σαν πιο εύπορος έναν αέρα, καταπίανε δώδεκα μπουκάλια ουζο Χριστουδουλόπαις γιατί

το εργοστάσιο ήταν κάπου κοντά και τους χάρισε τα μισά εκατόν σαρανταεξι κόκα-κόλα. Κάνανε όλες κι όλες δυο φορές έρωτα με «καλλίπαιδες» του καμπαρέ από το Λίδονο, με το πρωτοχρονιάτικο φιλοδώρημα του Χάρη από την ομάδα του. Αυνανίστηκαν, ο καθένας ξεχωριστά θέβαια, από σαρανταρία τουλάχιστο φορές κι όλα αυτά πριν τρία χρόνια και οχτώ μήνες περίπου.

Κι ο ίδιος καταλάβαινε πως με το μελντζανά υνρό στην κάλσα δεν θά 'ταν σωστό να περπατήσει ως εκεί, γι' αυτό πήρε ένα ταξί.

Δεν χρειάστηκε να κατέβει από τ' αμάξι. Εκεί που έβαζε μπροσ το δεκανίκι για να ακολουθήσει το ομιπούμενο του πόδι, είδε τη μαύρη αγγελία στην πόρτα:

Ο ΧΑΡΗΣ ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ
ετών 23

ΕΠΕΣΕ ΜΑΧΟΜΕΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ
ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ
ΤΗΝ 16ην ΜΑΪΟΥ 1974
ΑΙΩΝΙΑ ΤΟΥ Η ΜΝΗΜΗ

Κατά του φασιστικού πραξικοπηματός... είπε ο ταξίτζης, για τη δημοκρατία... είπε ξανά, στρίβοντας το μετερό τσιγνέλι κάτω από τη μύτη του.

«ΤΟ ΨΕΜΜΟ»

γοναίκα: (Καθαρίζει το τραπέζι, ενώ ακόμη κάθεται.)... Έν' να πάρουμε το μωρό στην παρέλαση αύριο; Να χαρούν... θα χαρούν τζιαι; λίγον στο πάρκο υστέραι... Α; Εοπάσαν τα νεύρα τους δαμόσι.

γοναίκα: Τον καυμένον τζιαι τούτον. άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; γυναίκα: Τα μωρά λολά... Στην παρέλαση... (Παίρνει το δίσκο, σηκώνεται. Ενώ θγαινει): Να τα πάρουμεν...

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: Θα μωρά λολά... στην παρέλαση... (Παίρνει το δίσκο, σηκώνεται. Ενώ θγαινει): Να τα πάρουμεν...

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

άνδρας: Εκραταν πάντα ένα μαιρίν τζιαι... έρωσκεν το. Ασταμάτηγα... «I want to fuck you ποιτάνα Αγγλία...»... τζιαι έρωσκεν το. Εκόρφωενν τραπέζια... παράθυρα, οτιδήποτε...

γοναίκα: Τον καυμένον τζιαι τούτον. άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

πολλά τυχεροί. Έλα κοντά μου... Έλα... (Ο άνδρας σηκώνεται. Πηγαίνει κοντά της, αργά.) Κατασε. (Ο άνδρας κάθεται.) Αγκάλιασε... (Ο άνδρας την αγκαλιάζει.) Φίλα με... Φίλα με! (Ο άνδρας την φιλάει.) Τζιαι άλλο. (Ο άνδρας την ξαναφιλάει. Κάνει να σηκωθεί.) Μείνε. (Ο άνδρας μένει. Σιωπή. Ακούγονται πυροβολισμοί. Μακρικοί στην αρχή και κατά διαστήματα. Σιγά-σιγά πυκνώνουν και δυναμώνουν. σμίγοντας με τις θροντές και τη θροχή που συνεχίζεται).

γοναίκα: Οι Τούρτζιοι... Ασκήσεις, νυχτερινές ασκήσεις, είπεν το στες ειδήσεις... Έν δέκα... Η ώρα δέκα είπεν, ως το πρωί... (Γαύση.)

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

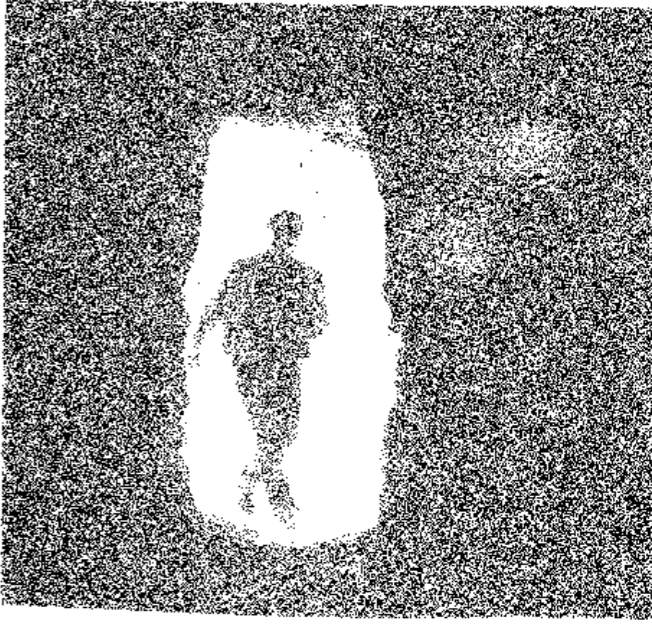
γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

γοναίκα: Α; άνδρας: Α; άνδρας: «Για να καταλάβεις πόσον παρσιόντες εν οι Εγγλέζοι, άνοιξε, λαλεί μου, τον χάρτη τζιαι δε. Έναν τόσον νησί τζιαι εκυβέρνην την μισην υπήλιον!

Επιστροφή στη μεσημβρία β' (ποιήματα)

Θεσσαλονίκη, Τετράδια του Ρήγα, 1985, σελ. 76*

Πρόκειται για το πέμπτο ποιητικό βιβλίο του Μεσεβρινου, όπως είναι το ψεύδωνυμο του γνωστού δάσκαλου Αντώνη Μυστακίδη. Είναι το δεύτερο μέρος της προηγούμενης ποιητικής-του συλλογής **Επιστροφή στη Μεσημβρία** (Θεσσαλονίκη 1983), τον χώρο που του ζεσταίνει την ψυχή, τη μνήμη, όλο-του το είναι. Και εκεί, στο πρώτο μέρος, σε συναρπάζει το επικό στοιχείο, αυτό που φέρνει μέσω της ποιητικής μνήμης έναν ολόκληρο κόσμο μπροστά-μας. Και όταν αυτό γίνει, ο κόσμος αυτός δεν ανήκει πια μόνο στον ποιητή, παρα γίνεται μεμιας και δικός-μας, ο οριζοντάς-μας ευρύνεται.

Το στρατηγείο αυτής της μνήμης, πρέπει να τονιστεί, βρίσκεται στην πόλη Μάλμø, στη νότια Σουηδία. Εδώ και πολλά χρόνια, πάρα πολλά χρόνια, αιώνες κάποτε νομίζει κανείς διαβάζοντας την ποίηση που παράγεται σ' αυτόν το χώρο. Στρατηγικό όπλο η γλώσσα, η γλώσσα σαν λόγος και σαν πατρίδα, αυτό που μας θρέφει και το θρέφουμε. Από εδώ ο ποιητής ξεκινά, ανοίγεται.

Το πρώτο μέρος της ποιητικής Μεσημβρίας ήταν χωρισμένο σε τρεις ενότητες, σε τρεις κόσμους, τρία επεισόδια: Μεσημβρία, Σκυθία, Κύπρος. Το δεύτερο μέρος είναι πολύπλοκο. Θα τολμούσα να πω ότι πλησιάζει την οργάνωση της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας, γιατί εκτός από τα τρία επεισόδια, τα οποία εμφανίζονται εδώ (με την Αίγυπτο όμως στη θέση της Κύπρου), έχουμε δύο ακόμη μέρη: τα «προεισόδια» της αρχής (που μας παραπέμπουν στον τραγικό πρόλογο ή στην πάροδο) και τους «αποχαιρετισμούς» (οι οποίοι ασφαλώς παραπέμπουν στην τραγική έξοδο). Τι λείπει; όπως θα ρωτούσε ο Γρύπαρης. Η λύπη. Λείπει η λύπη που είτε εξυμνούν τα χορικά μέρη της τραγωδίας, είτε την εξορκίζουν. Εδώ, στα χορικά, ο λυρισμός είναι ένα μέρος, είναι ιδίωμα των επεισοδίων. Αφτα με τη σειρά-τους χωρίζονται σε σκηνές που και αφτες χωρίζονται σε μικρότερες ενότητες. Παρατηρεί κανείς αμέσως πως ο μόχθος που κατέβαλε ο ποιητής στη δομική παρουσία της δουλειας-του είναι μεγαλύτερος εδώ.

Μίλησα για τραγωδία, αλλά το επικό στοιχείο της ποίησης του Μεσεβρινου και η περιπέτεια που αφηγείται ή αναγγέλλει μας οδηγεί ακόμα και στον Ομηρο. Τέλος πάντων, σύμφωνα με τα ίδια τα λόγια του ποιητή, επιτελούνται εδώ τομές στην Ιστορία και υπογράμμιση της πορείας της ελληνικής φύσης. Όλα είναι βιωμένα. Ιστορικά βιωμένα. Χώρος και χρόνος σε μεγάλες διαστάσεις. Και τιμότης. Πάνω απ' όλα πρόκειται για τίμιο βιβλίο. Τίμια ενσωματώνεται ο χώρος του σώματος του ποιητή και ο χρόνος της ψυχής-του στο χώρο και στο χρόνο της κοσμολογίας. Καμία ψευδαίσθηση, καμία προσπάθεια εξωραιοποίησης, καμία εξυπηρευτική ηθικολογία. Απλώς, και δεν είναι τόσο απλο, καταμαρτυρεί, καταθέτει κυρίως, διαπιστώνει, περιγράφει, τετελεσμένες πράξεις, οι οποίες ωστόσο συνιστούν, ορίζουν αφτες που επιτελούνται τώρα και οι οποίες με τη σειρά-τους λίγο ή πολύ θα ορίσουν και το μέλλον.

Παραθέτω μια «σκηνή» από το «χορικό» Συναπάντημα με τη Μαρίνα Τσβετάγιεβα

Εκείνα τα χρόνια που είχε ο Βόλγας νοσταλγήσει όταν στις κόκκινες πλατείες ο Βλαδήμηρος έπαιζε με τις φλογες στο Παρίσι είχες κατεβδώσει τον αντρα-σου για το ματωμένο γάμο της Ισπανίας - αγκαλία φορτωμένη πασχαλιές με βαστούσες από το χέρι κι αγνάντεβες τη θάλασσα που φούσκωνε ακόμα δεν έφτανε το πελαγίο βλέμμα-σου όμως θυμάμαι σαν νά'ταν σήμερα από τις εξαντλητικές προέλασες στην Αλμυρα χώρα σου φώναζα, το θυμάμαι καλά «Μαρίνα Τσβετάγιεβα, ο κόσμος είναι γεμάτος από τους κήπους-σου» - δεν έβλεπα παρα μόνο εκείνο που λαχταρούσες.

Δρ. Βασίλης Παπαγεωργίου

* Το κείμενο αφτο μεταδόθηκε από το Ελληνικό πρόγραμμα της Σουηδικής ραδιοφωνίας στις 17 του Γενάρη 1986.

Τέρμα στο κυνήγι

Ο άνθρωπος που γελα
δεν πυροβολεί ποτε
K. Loventz

Σταυρινός

Φανταστείτε μιά σύγχρονη εικόνα συγχρόνου κυνηγιού:

Ένας κυνηγός αραγμένος με όλη του την άνεση σε ένα πέραςμα τρυγώνων. Ένα τόπο δηλ. που περνούν για αιώνες τώρα αποδημητικά πουλιά κατά χιλιάδες και εξαντλημένα προσπαθούν να πάρουν μίαν ανάσα κι' αυτός που θέλει να λέγεται "sportsman", στέλλει με το νεωτατου τύπου δίκαννο του βολές με δεκάδες σκάγια που σαρώνουν κυριολεκτικά τα ανυπεράσιστα πουλιά.

Επειδή τελευταία πυκνώνουν τα δημοσιεύματα στον τύπο με φιλοκυνηγετικό περιεχόμενο αποφάσισα να μεταφέρω στο χαρτί μερικά ερωτήματα και μερικούς μύθους γύρω από το όλο θέμα.

— Πώς μπορεί να επιτρέπεται σ' ένα κυνήγι να σκοτώνει ένα ζώο ή πουλί τη στιγμή που αυτό ανήκει σ' όλους τους πολίτες της χώρας, πολλοί από τους οποίους θα προτιμούσαν για παράδειγμα να το παρακολουθούν ζωντανό μέσα στη φύση;

— Πώς μπορεί να χαρακτηρίζεται μια περιοχή σαν κυνηγετική τη στιγμή που δεν είναι κυνηγοί όλοι οι κάτοικοι;

— Κατά την γνώμη μου, το κυνήγι σε τοπικό επίπεδο, σαν δευτερεύουσα δραστηριότητα (π.χ. κάτοικοι απομακρυσμένων χωριών) δεν αποτελεί οικολογική καταστροφή, όμως ποιά είναι τα δικαιώματα σ' αυτόν τον ίδιο χώρο του κάτοικου-κυνηγού του αστικού κέντρου που συχνά διανύει δεκάδες χιλιόμετρα με κύριο σκοπό να σκοτώσει κάτι που δεν του ανήκει;

— Πώς μπορεί να δημιουργούνται εκτροφεία θηραμάτων όπου ζουν και αναπαράγονται ζώα με μόνο σκοπό τη μελλοντική εξόντωσή τους; Το όλο θέμα είναι απαράδεκτο γιατί σε μια φύση «υπό διωγμό» το πρώτο πράγμα που θα περίμενε κανείς πως θα γινόταν θα ήταν να μειωθούν, έστω, οι δίκτες και όχι να συνεχιστεί «τεχνικά και ελεγχόμενα» η αναπαραγωγή τους για να μη λειψει το θήραμα.

— Πώς μπορεί να χαρακτηριστεί διαφορετικά, εκτός από αυθαιρεσία ότι, όπου επιτρέπεται το κυνήγι υποτίθεται ότι γίνεται υπό έλεγχο και δεν επιτρέπεται σε κάθε κυνήγο να σκοτώνει απεριόριστο αριθμό θηραμάτων, αλλά επιτρέπεται η ύπαρξη απεριόριστου αριθμού κυνηγών;

Από κοινωνική άποψη επιβάλλεται η αναλογία κυνηγού-κάτοικου να μην είναι μεγαλύτερη από 1 κυνήγο ανά 100-150 κατοίκους. Θεωρείται ότι:

(α) Υπάρχει έλλειψη ισορροπίας όταν η σχέση αυτή κυμαίνεται μεταξύ

1 κυνηγού : 100 κατοίκους ως
1 κυνηγού : 50 κατοίκους και

(β) Η κατάσταση είναι «κρίσιμη» όταν η αναλογία κυνηγού-κάτοικου είναι μεγαλύτερη του 1 κυνηγού ανά 50 κατοίκους.

Τι να πούμε για την Κύπρο με το παγκόσμιο ρεκόρ που κατέχει: 1 κυνηγός ανά 15 κατοίκους!!!

Ένα σύστημα που λειτουργεί με το νόμο του κέρδους μας οδηγεί στο ότι κάθε οικολογική συνέπεια μιάς ενέργειας δεν πρέπει να λαμβάνεται σοβαρά υπόψη γιατί είναι άμεσα κερδοφόρα (Σεβέζο, Μπομπάλ, Τσιέρνομπιλ...).

Οι ευθύνες δεν βαραινουν αποκλειστικά «κάποιους κακούς κυνηγούς» ή «κάποια ανεύθυνα άτομα» αλλά την κοινωνία που τους παράγει και τους διατηρεί.

«Είμαστε φυσιολάτρες, είμαστε ορειβάτες», λένε οι κυνηγοί. Μα πώς μπορεί ένας να είναι φυσιολάτρης, αφού βγαίνει να σκοτώσει ό,τι πιο ακριβό έχει η φύση;

Ένας μύθος διαδεδομένος πλατεία είναι: «Χωρίς τους κυνηγούς ο μεγάλος αριθμός αρπαχτικών θα είχε εξολοθρευτεί σε τα μικρότερα είδη στη φύση».

Φαίνεται ότι οι κυνηγοί ξεχνούν ότι κάθε ζώο στη φύση παίζει το ρόλο του θύματος και του θύτη και ελέγχει μόνο του τους πληθυσμούς του σε συνάρτηση με την υπάρχουσα τροφή.

Αυτά βέβαια σ' ένα οικοσύστημα που δεν έχει διαταραχτεί και όπου οι τροφικές αλυσίδες δεν έχουν διασπαστεί με την δράση των κυνηγών.

Τελευταία άρχισε να γίνεται έντονο το πρόβλημα των ποντικών στην Κύπρο. Για να τεκμηριώσω το επιχείρημα μου θα δώσω ένα παράδειγμα από τη Γαλλία (Αρδέννες) όπου το 1967 και 1968 είχαν 2271 και 3069 εξολοθρεύσεις αλεπούδων («επιβλαβούς θηράματος»).

Σε αναλύσεις που έγιναν σε 476 αλεπούδες βρέθηκαν 445 ποντίκια, 7 λαγοί και 8 πουλιά. Και αν σκεφτεί κανείς ότι ημερήσια τροφή μιάς αλεπούς είναι 20-30 ποντίκια δηλ. ότι μπορεί να εξολοθρεύει γύρω στα 10.000 ποντίκια τον χρόνο, τίποτε δεν δικαιολογεί πια το κυνήγι τους.

Ένας άλλος μύθος που ακούγεται συχνά είναι ότι μια πιθανή κατάργηση του κυνηγιού θα επιφέρει μια σοβαρή μείωση των εισοδημάτων της Κυπριακής οικονομίας. Η εμπορευματοποίηση της φύσης στο φόρτε της δηλαδή.

Η εικόνα που παρουσιάζεται είναι εικόνα γενικού ξεπουλήματος. Τίποτα για το ηθικό και κοινωνικό κόστος. Όλα εκφράζονται στην ψυχρή γλώσσα των αριθμών.

Αλλά για να απαντήσω στο ίδιο πνεύμα, μήπως ξεχνούν; Τα έξοδα των σχετικών με το κυνήγι υπηρεσιών; Το συνάλλαγμα που χάνει η χώρα από την εισαγωγή κυνηγετικών όπλων, τις εισαγωγές θηραμάτων από το εξωτερικό; Τα έξοδα λειτουργίας εκτροφείων; κ.λπ.

Είναι καιρός να πούμε τέρμα στο κυνήγι, στο κυνήγι που δεν εξυπηρετεί τίποτα παραπάνω από μια εγωιστική διάθεση καταστροφής.

«ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΕΙΟΝ» THE OLD CURIOSITY SHOP

* ΟΘΕΛΛΟΥ 1 πλησίον Πύλης Αμμοχώστου
ΤΗΛ.: 438052

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

ΚΑΦΕ-ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ Η ΠΙΑΤΣΑ

Δνότια της πρασίνης γραμμής στη πλατεία της Λαϊκής γειτονίας Σερβίρουμε

- Όλα τα είδη σάχαρος φανήτα του φούρνου σαλάτες φρούτα διαφόρων ειδών, κοκόλα τα ποτα
- Τιμές πραγματικής λαϊκής γειτονιάς

Ταβέρνα Αξιοθέα

Οδός Αξιοθέας - 9 τηλ. 430787
Αγίος Κασσιανός.

- Περάστε τη δραδυά σας στο κλασσικό παραδοσιακό δρομάκο με τα γεράνια.

Μαζί με τ' όμορφο και δροσερό υπάρχει και η αντίστοιχη κουζίνα ποιότητας.

- Επίσης Σουβλάκια σιεφταλιό ττέικ αγουέι με δέκα (10) σελίνια τη πίττα.

*Κοντε
Σημοκριτος
τηλ 453208
τραγουδάν:
Ζιανναϊνς - Κουχης*

ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΚΑΡΚΩΤΗΣ

Στα Θεοδουλιδη (δίπλα στο παλιό δημαρχείο) τηλ. 465329
465085

- Το πρώτο γραφείο μεταφορών της Δευκωσίας με την ανάλογη πείρα, γρήγορη εξυπηρέτηση τζαι ζαμηλές τιμές.

ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ

Μ + Γ Περικλέους
Πειραιώς - 19 τηλ. 475996-7

Μεταφέρω, κουβαλώ ότι θέλετε - που μιτούν ως μιάλο. Άψε σβήσε.

- Φκιερώνω τζαι βάρθρους.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

δίπλα από τη Φανερωμένη
και τη Τζαμούδα

- Ανοίγουμε στις 4.00 το πρωί και κλείνουμε στις 17.00 μ.μ.
- Σερβίρουμε όλων των ειδών σούπες και προγεύματα από το πρωί και όλα τα είδη κυπριακών φαγητών στη διάρκεια της ημέρας.
- Τραπεζάκια έξω στην πλατειούλλα.

Άγγειοπλαστείο Άγγειοπωλείο

Γ. Κοντού στη Λαϊκή γειτονιά,
τηλ. 456977.

- Όλα τα προϊόντα μας κατασκευάζονται από μας.
- Μια αντιπροσωπική συλλογή της κυπριακής αγγειοπλαστικής η οποία ενσωματώνει πνεύμα έρευνας και ανανέωσης με σεβασμό της παράδοσης.

ΜΑΕΙΡΚΟ ΠΩΡΓΟΣ ΛΑΚΗΣ

Γερασίου 10 τηλ. 476420

Απεναντι που το παρκι του παληου δημαρχιου

Μαειρκο για οσοους βασιτουν τζαι για οσοους εββαστουν

Οτι φαι πεθυμα ο κηθενας

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΕΟΝΤΙΑΔΗΣ

Λήδρας 52-54 Τηλ. 450762

- Ταπέλλες και τέντες κάθε είδους.
- Μεταξοτυπία σπέμαλ.
- Το γοργόν και χάριν έχει κι όποιος βιάζεται σκοντάφτει.

αρχοντικό

λαϊκή - γειτονία: τηλ. 450080